

27

Pravoslavna *Delo*
Slovenski
St. Vid pri New

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

September
1947

AVE MARIA

September, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Isdajajo

Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:
P. MARTIN STEPANIČ, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:
P. CIRIL SIRCELJ, o.f.m.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijin prazniki. —	
Priredil p. Alojzij, o.f.m.	3
Pogovor. — Fr. Bazilij, o.f.m.	5
Naročilo iz Fatime	5
Lilija iz raja. — K.	8
Rožni venec (Nadaljevanje)	12
Na nočni straži. — Fr. Bazilij, o.f.m.	14
Križem kraljestva križa. —	
P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Lemontski odmevi	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

SKOZI mesto Kafarnaum je vodila trgovska cesta iz bogate Sirije proti morju. Poleg tega je bil Kafarnaum na meji galilejske pokrajine in tudi na obrežju genezareškega jezera. Preko jezera je plulo mnogo kupčijskih ladij in se ustavljalo v kafarnaumskem pristanišču. Tako važno mesto je moralo imeti svojo cestninarsko postajo, kjer se je pobirala carina od blaga, ki se je iz tujine uvažalo ali prevažalo. Cestninarji so pazili, da ni nobeno blago šlo mimo brez carine.

Judje so na vso moč sovražili te cestninarje, najprej zastran tega, ker so v domači deželi pobirali carino za tuje oblastnike, in potem tudi zavoljo tega, ker so hoteli obogateti na drugih stroške in so popotnike odirali, kar so le mogli. Torej jih je judovsko ljudstvo splošno zaničevalo in jih štelo med očitne grešnike.

Jezusu pa se usmilijo celo zaničevani cestninarji. Drugo leto svojega javnega delovanja se ob svoji poti skozi Kafarnaum ozre na cestninarja Levija, ki je sedel v svoji mitnici poleg ceste, in mu reče: "Hodi za menoj!" Žarek božje milosti zasije v Levijevo dušo. Samo en pogled, samo ena beseda, in Levi zapusti vse: svojo službo, svoj dom, svojo rodbino, in gre za Kristusom.

Odslej se ni imenoval več Levi, marveč Matej, katera hebrejska beseda pomeni po naše "božji dar". Tako zvesto se je Matej držal svojega poklica, da je bil vreden, da ga je Jezus izvolil za svojega apostola. Po Gospodovem vnebohodu je najprej oznanjal sveto vero svojim judovskim sobratom v Palestini. Zanje je opisal življenje in delovanje našega Gospoda — svoj evangelij —, da bi z njim dokazal, da je Jezus tisti obljubljeni Mesija, o katerem govori stari zakon.

Pobožno izročilo pravi, da je Matej pozneje šel oznanjat evangelij v Sirijo, Perzijo, Partijo in Etiopijo. V Etiopiji je baje spreobrnil prejšnjega kralja hčer Ifigenijo, ki se je v sveti vnemi zavezala z obljubo svetega devištva. Tedanji kralj Hirtak bi jo bil rad imel za ženo, pa ga ni marala. Zato se je nad Matejem razsrdil in ga med sv. mašo dal zabosti z mečem dne 21. septembra.

MARIJINIPRAZNIKI**“In Devici je bilo ime Marija!”****(12. septembra)**

PRAVIJO, da pomeni Marija “morsko zvezdo”, “gospo”, tisto, ki je “lepa” in “milostna”. Najgloblje razlagajo Marijino ime tisti, ki uče, da se Marija pravi po naše “od Boga ljubljena”.

Tudi mi imamo vsak svoje ime. Dali so nam ime svetnika ali svetnico, čigar praznik so obhajali, ko smo prejeli sveti krst. Ali so nas imenovali po očetu, po materi, ali po kateremu izmed naših sorodnikov. Pogostokrat mi nismo to, kar je bil naš patron, ko je še živel na zemlji. Najbrž da tudi nismo podobni očetu, materi ali sorodniku, ki smo po njih dobili ime. Lepo ime je večkrat samo prazna beseda. “Ne hodi po svetniku-patronu, temveč hodi za njim,” je dobra mati učila.

Božja mati Marija pa je bila v resnici to, kar označuje njeno ime: ljubljena od Boga. Bog jo je ljubil nad vse druge stvari, bolj kakor vse angele in svetnike. To božjo ljubezen je oznanil Mariji angel Gabriel, ko jo je pozdravil: “Zdrava, milosti polna!”

Razlagalci svetega pisma pripominjajo k angelovemu češčenju: nikoli prej ni bilo čuti, da bi angel iz nebes s pozdravom počastil človeka. Šele tedaj, ko se je rodila na svet tista, ki je bila tudi kraljica angelov, izvoljena Mati Odrešenikova, je prišel angel iz nebes in pozdravil Devico.

“Milosti polna!” Bila je polna milosti, ki dušo posvečuje. Polna ljubezni, vere in upanja, ponižnosti in pokoršči-

ne; polna modrosti in vednosti, polna vseh darov Sv. Duha. Polna milosti v svojih mislih, željah, čustvih, bešedah. In bila je milosti polna prav posebno v svojem dejanju. Vsako njeno dejanje je bilo polno, dovršeno z vsem srcem, z vso dušo, z najčistejšim namenom. Pri nas je pogostokrat vse delo nekako polovično. Ko bi bila treba poprijeti z obema rokama, nategniti vse moči za Boga, pa se ustrašimo s svojo sebičnostjo. Pri preblaženi Devici Mariji je bilo vsako delo polno milosti, polno vere in ljubezni. Kakor gre solnčnica vedno za lučjo in išče sonca, tako se je Devica Marija obračala v vseh mislih in željah, v vsem delu proti večni luči — Bogu.

V lavretanskih litanijskih zbrani vsi najlepši naslovi naše nebeške Matere. Vsak zase nam drugače oznanja božjo ljubezen do Device Marije. Vsi skupaj pa nam pričajo, da preblaženi Devici in božji Materi v resnici najbolj pristoji ime: Sveta Marija, od Boga ljubljena.

Poseben praznik v čast presvetemu Marijinemu Imenu so najprej uvedli na Španskem, in sicer leta 1513. Papež Inocencij XI. pa je leta 1683 zapovedal praznik za vso Cerkev v spomin in zahvalo za veliko zmago nad Turki pred Dunajem.

Sedem let so se Turki pripravljali na vojsko zoper Avstrijo. Ob koncu meseca marca leta 1683 se je ta silna moč vzdignila. V začetku meseca julija je

črn dim, ki se je dvigal iz razvalin požganih gradov in vasi, Dunajčanom nananjalo, da so Turki blizu. Mesto ni bilo pripravljeno za obrambo. Dne 14. julija so Turki v polkrogu oklenili mesto. Dvakrat so pozvali Dunajčane, da se naj vdajo. A Dunajčani niti odgovorili niso. Po štirinajstih dneh obleganja so Turki poslali nov poziv, da se naj vdajo. Vojaki in meščani pa so se zaobljubili, da bodo vztrajali do zadnje kaplje krvi.

Drzen sel se je dne 18. avgusta iz mesta mimo turških straž pritihotapil v tabor vojvoda latrinškega na ono stran

HOJA ZA MARIJO

Mnogi se motijo, kateri si upanje delajo, da so moje pomoči že gotovi, ker molijo rožnivenec ali druge molitve, pa si nič ne prilastujejo mojih čednosti.

Vedo naj, da jaz ne maram zdihljajev takih, ki ne zapuste širokega pota greha in hudobije.

Zastonj me kličejo vsi tisti, ki ne odstopijo s pota hudobnih ljudi.

Donave. Drugi sel, ki je neopažen priplazil mimo turških šotorov, je sporočil: "Zadnji čas je, da nam pridete na pomoč . . ."

Dne 4. septembra se je od razstrelbe v zidovju streslo pol mesta. Veliki vezir šam je vodil čete. Pa še se je posrečilo, Dunajčanom, da so vrgli Turka nazaj. Napadi so se ponavljali vsak dan, vedno bolj uspešno. Mesto je umiralo. A še tisti večer je zažarelo v zraku nad dunajskim Golovcem pet raket v znamenje, da je pomoč blizu.

Ponoči 11. septembra so na gorovju proti severu zagoreli ognji. Združena krščanska vojska se je tam utaborila.

Zbralo se je namreč 84.000 mož. Poveljnik jim je bil poljski kralj Ivan Sobieski. S 25.000 Poljakov je prihitel Dunaju na pomoč.

Krasno jutro je vzšlo 12. septembra leta 1683. Bila je nedelja. Nad dunajskim Golovcem je plapolala velika rdeča zastava z belim križem. Kapucin, Marko iz Avijana, je opravil sveto mašo za zmago krščanske vojske. Poljski kralj Sobieski je stregel pri maši in prejel sveto obhajilo; za njim so prijeli obhajilo po vrsti knezi in vojvode. Mašnik je še blagoslovil vojsko. Z vzklikom "Bog je naša pomoč" je dal Sobieski povelje za boj.

Boj je trajal ves dan. Turki so se obupno borili. Na večer proti šesti uri pa so se goste sovražne vrste razmaknile. Turki so se obrnili in začeli divje bežati.

V življenju evropskih narodov je 12. septembra leta 1683 izmed največjih in najslavnejših dni. Krščanska vera in omika je bila v nevarnosti, da jo pogazi surova turška sila. Zato je veselje ob zmagi odmevalo po vsej Evropi. Vsi pa so tudi priznavali, da je zmaga delo božje roke. Tisti dan po zmagi, je Sobieski na Dunaju pokleknil pred oltar Matere božje in zapel: "Tebe Boga hvalimo". Bolj ko drugi pa je papež Inocencij XI. bil uverjen, da je krščanska vojska zmagala le z božjo pomočjo. Zato je odredil, naj se v spomin na ta dan v nedeljo po Malem Šmarnu po vsej Cerkvi praznuje god presv. imena preblazene Device Marije. Papež Pij X. je prestavil praznik na 12. septembra, to je na tisti dan, ko se je bila velika bitka med krščansko vojsko in turško silo.

* * *

Ime je kakor podoba. Podobo Matere božje krasimo s cvetjem in prižiga-

mo lučke pred njo, zato da tako počastimo njo ki nam jo podoba predstavlja. Prav zato pa častimo tudi ime Marijino: izgovarjamo ga s spoštovanjem, kličemo ga z zaupanjem, slavimo ga v pesmih, ker nas to ime, kakor podoba, spominja na našo Mater Marijo. In nobena podoba nam o naši nebeški Materi ne more toliko lepega povedati, kakor nam pove pomenljivo ime Marija.

Da bo nam prišla na pomoč v težavah življenja in v smrtni nevarnosti, bodimo njeni zvesti častilci in pristrčno obhajajmo njene praznike. Ne izgovarjajmo Marijino ime po nemarnem; ne dovolimo drugim, da bi tako onečastili Mater Marijo. V življenju in smrti naj nam stoji ob strani, naj skoči nam na pomoč kadar zaupljivo zakličemo: Marija, Pomagaj nam!

Priredil p. Alojzij, o.f.m.

POGOVOR

Otrok:

Mamica, čuj!
Danes sem sanjal o hišici naši;
kozy in kravo imel sem na paši
tam za sosedovo gmajno.

Ko pa sem zbudil se, bil sem v tujini,
Mamica moja, joj, to je hudo!
Kdaj bomo srečni že spet v domovini
ptičke poslušali peti lepo?

Mamica:

Ne izprašuj!
Da po tujini vse polno nas roma,
Bogec je hotel: On z gorkega doma
v širni poslal nas je svet . . .

Kadar molitve bo zvrhana mera,
konec begunstva bo žalostnih dni:
hvalnice v srcih zapela bo vera,
s petjem na ustih domov bomo šli.

Fr. Bazilij, o.f.m.

NAROČILO IZ FATIME

(Za tridesetletnico prikazovanja v irijski globeli)

Človeški rod v vrticu zmot zavrgel pot je do Gospoda.

Razuma luč za pot in ključ izbral si je, uporen, trd.

Boga za strast prodal je — v past je padel, ki v njej vlada smrt.

Kot kraljev kralj iz črnih dalj je planil satanov oproda.

Tema za njim kot sajast dim je šla od vzhoda do zahoda.

In zbor držav zajel krvav vrtinec je, poguba klanja —

in zabobnel kot pobesnel prek zemlje plaz je razdejanja . . .

Vladar pekla sinove zla postavil je na vrh visoki.

“Vse to vam dam kot vir omam, moči! Z viharji zmot in zmed

iz src Boga čez prag želja vrzite, osvojite svet!

Iz duš in hiš vrzite križ, zalijte ga s krvi potoki!

In vsak kot bog, trobeč v moj rog, naj gre pod zmage slavoloki.

Prejmite moč teme — v obroč strasti plaz množic uklenite

in roj plemen in ver kot plen v ograje njihovih staj vodite!”

In hlapci zmot so šli na pot in blazno vrgli se na delo.

Kot volčji roj so drli v boj in polastili se držav

in moč, oblast in volje strast zamenjali za moč postav.

Poslanci zla so v srca vsa zapičili sovraštva želo . . .

A Cerkve zid cel, nerazbit stoji in v večnost dviga čelo!

In glej — pekel je zabetesnel: “Hura! Vse strele in puščice

zdaj nanjo vsuj, bij, uničuj in z mrežo ran pokrij ji lice!

Mi s plamenic požarom vnic pognali bomo
mrak svetosti
in roj rodov, plemen — okov, teme oteli za
vsekdar!
Naj naša pest iz gnilih gnezd predsedkov
vrže vsako stvar!
Kaj blazen, slep, teman iz srep bežiš od
nas in kup sladkosti?
Razveži strast, omreži slast in v njej nago-
ne svoje sprosti!
Kot glave grč pesti so . . . Vrč, izpij, tova-
riš! Reži, deli!
Podiraj, bij, požiraj, pij in z nami zmage
se veseli!"

A čuj — zakaj zvodniki staj peklenski niso
napolnili?
Zakaj prek zob čez ustnic rok kot kača sik-
nila je kri?
Zakaj le hleb — kralj vseh potreb — kot
iz prsti je brez slasti?
In zmage krik, štrleč navpik — zakaj vi-
harji so zlomili?
In biči strel iz črnih žrel — zakaj malike
so zdrobili?
Pa krog družin, razbit kot plin — kako da
v svet pognan je z doma?
O, res, poglej — nič več naprej ne ve člo-
veštvo, v kleščah dvoma!

Glej, Bog je pest zavihitel . . . Z mest viso-
kih padli so bogovi!
In stolp krivic, laži prek lic zmečkanih je
zgrmel v poraz . . .
Tema in laž, strup sladkih čaš — razkrin-
kan zdaj je vaš obraz!
Brez ravnih cest, brez rešnjih zvezd strmi-
jo v noč zemlje rodovi . . .
A Cerkev, glej, še dlje kot prej in globlje
seza v slavi novi!
Kot nezrušljiv svetilnik vpliv svoj in resni-
ce žar v svet meče,
kažoč iz rev teh dni v svoj hlev, v naročje
varnosti in sreče . . .

O, še je Bog pravičen, strog in še nad zem-
ljo gospodari!
Glej, dvignil bič nad hrbti prič krivičnih je
in zbil jih v prah

in v srca spet zasadil cvet ljubezni in svoj
sveti strah . . .
Pastirce tri — brez zla, laži — izbral je, da
svet preustvari,
zdrobi napuh in meč in kruh iztrga laži in
prevari . . .
Ne bojnih trum zalet, pogum in ne držav-
nikov odloki —
slap solz in križ, pravic obliž miru in sreče
so poroki!

Brezmadežna na grešna tla zemlje je v Fa-
timi stopila.
Pastircem trem in vsem ljudem je razodela
sklep nebes:
Pokore pot in beg iz zmot v resnico je re-
šilna vez,
ki z Bogom spet poveže svet — in mir nad
njim razgrne krila . . .
"Vzemite lok iz božjih rok," Gospa pastir-
ce je vabila;
"svoj čisti čas mi za poraz krivic, zablod
sveta žrtvujte
in prvih pet sobot kot jed nebeško Sina mi
darujte!"

Gospa nebes rešitve vez ponuja z gradno-
vega grma,
iz rek krvi, preprek strasti človeštvu kaže
pot miru . . .
Odpad in greh drži v pesteh razcvet člove-
škega rodu . . .
Kako krvav je čas držav, ker bije vanj na-
puh in trma!
Čuj, v mir odtod rešitve pot ni ne preozka
ne prestrma!
O, človek, kdaj se rešiš? Vsaj poskusi —
plani v roke božje —
snop oljčnih vej in križ odslej naj bodo tvo-
jih rok orožje!

Jož, zdajci, glej, se sonce v vsej ogromno-
sti je zavrtelo,
škropeč kot dež cvetov metež ognjenih rek
na vse strani,
drveč navpik na zemljo v krik poslednje
groze, v strah ljudi . . .
O, ta obroč drveči moč je božja — to je
božje delo!

Kot sneg dišeč z neba roseč se zdajci vsuje
cvetje belo . . .

Da Bog do tal pripne drhal uporno in z njo
rod človeški —
izročil mir kot sreče vir je v roke Materi
nebeški.

Zdrsel je čas v nič mimo nas — že tri krva-
va desetletja —
odkar Srce nebes Gospe nam dalo je miru
obet.

Pastirce tri je v naše dni postavilo na nov
polet
duha in duš — pa breme ruš, leži na popkih
razodetja!

Še vedno črt razsiplje smrt in mir je v spo-
rih brez zavetja!
Kot cev nabit ta mir je — skrit smodnik je
v njem. Ob iskri prvi
v razletu sil sovražnih cilj miru zgreši, uto-
ne v krvi . . .

Lastniki zmag, iz srčnih srag spletenih, ki
držav mejnike
na hrbitih miz zelenih v ris ste zvili, ki deli-
te mir
in red in kruh — naj vas napuh ne vrže na
nasilja tir,
da znova bes ne sune v ples krvav držav
med smrtno krike!
Kot moč gore ljudi, može postavite nam za
vodnike!
Nov, boljši red in lepši svet na Skali — Kri-
stusu gradite
in mir držav z vezmi postav, poštenja sta-
rega zvežite!

Voditelj, čuj, svoj narod kuj in slogi vodi
ga v naročje!
Ne prekucuj, ne uničuj postav, ki v njih je
božji red!
Ne pihaj v gnev, ne siplji plev in ljuljke z
velnico besed!
Ne bodi nož, ne deli mož — razuma in srca
sozvočje!
Blaginje rast ne čast, oblast plodi naj na-
roda območje!
Napredek, vzpon, razpad, zaton od tebe
vre, se k tebi steka.
Naj žrtev sled v prostost in red tvoj narod
vodi v vek iz veka!

Državnik, veš, kaj moreš, smeš, ko rišeš no-
vih mej obroče?

Ne utrjaj in ne varuj države le z grmado
bomb!

Naj tvoj ukaz za zla poraz ne išče trušča
bojnih tromb!

Zapiči zob mejnika v drob zemlje kot klic
pravice hoče,

da sosed tvoj bo mir s teboj delil brez boj-
nih trum in toče!

Ne ogenj strel in kri krdel vojaških čuva
naj državo —

poštenje, moč resnic, obroč pravic naj dvi-
ga njeno slavo!

Vzgojitelj, glej, da z naših vej nam ne ospe
se cvet mladine!

Ne daj, da v dno pogube zlo ga pahne —
moč peklenskih vrat!

Čuj, zvrsti v roj, poženi v boj ga za Boga
po zmage sad!

V prečist razcvet, v svetel polet naj vrpne
se v večnih dalj višine!

In Kristus — vir moči — Pastir bo njen in
steber domovine.

Naj mir in boj, svoj križ in znoj po tebi s
Kristusom združuje,

naj z Njim in Zanj bori se, Vanj pogreza
se in z Njim zmaguje!

Umetnik, čar lepote dar, podoba večne je
Lepote . . .

Natakaj zdrav napitek — prav iz vrelca
božjega zajmi!

Ne strupa med — resnice sled z roko nam
stvarniško odstri!

Kot svečenik iz knjig in slik nas vzgajaj,
neti žar dobrote.

Duha ukaz skoz prostor, čas naj dviga te
nad oblo gmote!

Ne nizki gon — kreposti vzpon po tebi nas
naj k Bogu dviga,

ozarja čar življenja, žar ljubezni in sveto-
sti vžiga . . .

Jezus je do konca sveta v smrtnem boju.
Ni nam dovoljeno, da bi mi medtem spali.

— Pascal

LILIJAJA IZ RAJA

15. Edine žene — junakinje

TIHO in udano omahovaje prestavlja s težavo božji "večni Mašnik", — obsojeni veliki prerok iz Nazareta, — svoje noge po poti proti svojemu strašnemu oltarju — Golgoti, kjer se bo v nekoliko minutah dvignil na groznem križu med nebo in zemljo, med razžaljeno srce Boga Očeta in med nesrečni grešni svet kot spravna in zadostilna žrtev.

Sprevod z obsojenim Jezusom se je začel pomikati skozi mestna vrata po poti proti Golgoti. Izvršil se je do sedaj brez vsake motnje. Česar se je bal Pilat, še bolj pa veliki duhovniki, se ni zgodilo, namreč da bi Jezusovi številni pristaši in ljubitelji napadli sprevod in ga skušali iztrgati iz rok rimske oblasti in židovske duhovske domače vlade. Stotnik Longin, ki je imel dolžnost vsak tak poskus takoj preprečiti, če bi bilo treba, tudi s krvjo, se je oddahnil, ko je stopil skozi mestna vrata na polje. Sedaj tudi če bi se kaj zgodilo, bo to lažje. V mestu, po ozkih ulicah, bi bilo težje. V kaki ozki ulici bi se "zarotnici" lahko poskrili po hišah v velikem številu in planili na sprevod in boj bi bil hud in obramba težka. Prav lahko bi premagali majhno četo vojakov v sprevodu in jim obsojenca iztrgali in ga hitro odvedli iz mesta. Pilat se je tudi bal, da bi bilo to znamenje za splošno revolucijo naroda proti okupatorjem Rimljanom, kar bi bilo posebno neprijetno zanj v Rimu, kjer itak ni vžival

posebnega zaupanja cesarjevega. Tega se je toliko bolj bal, ko je videl še pred petimi dnevi, kako je ljudstvo zanj navdušeno, s kolikim slavljem ga je pripeljalo v mesto, kot kakega kralja. Toda ničesar se ni zgodilo. Vse je šlo mirno do sedaj. Naravno je bilo toraj, da se je stotnik Longin oddahnil.

Da, kje ste vse tisočere in tisočere množice od zadnje nedelje? Kje ste? Veje ste sekali s palm, svoje plašče ste slekli in jih razgrinjali po cesti, da je Jezus jezdil po njih kakor po tepihu, kakor je to navada delati ob slovesnih vhodih kraljev v mesta. Kako ste bili kar pijani navdušenja in kričali "Sinu Davidovemu" — to je svojemu kralju vašo "hozano"! Kje je to navdušenje danes? po komaj petih dneh? Kaj je prerok iz Nazareta storil med tem, da se je ohladilo vse vaše pijano navdušenje zanj? Kje ste danes, da pustite veliki manjšini naroda in svojimi hinavskimi duhovskimi voditelji in oblastniki, da počenjajo z njim kakor s kakim hudodelcem? da so vam ga obsodili celo na smrt?

"Odi profanum vulgus et arceo!" — "Sovražim preprosto maso ljudstva in jo preziram!" je pel v Rimu nekoliko let preje poganski pesnik Horacij. Je imel prav? Danes se jasno kaže, da je imel.

Da, tako-le si ljudstvo! Danes "hozana", jutri "križaj ga!" — iz istih ust in iz istega srca. Pa se čudimo, če hudobija tako zmaga vsepovsodi med narodi po svetu. Samo par hujskačev,

morda celo ničvrednih, zgovornih ljudi, nekoliko laži in obrekovanja, nekoliko sumničenja, pa bo "hozana" postala "križaj ga!" Množica ne misli s svojimi možgani. To je pa zlo.

Pa kdo trpi posledice? To "ljudstvo". To kažejo dogodki velikega petka. Komaj štirideset let po teh dogodkih kaj se je zgodilo? Mesto Jeruzalem je oblegano od Rimljanov in umira lakote. Okoli in okoli mesta pa so vsi griči pokriti s tisoči in tisoči križev, na katerih umirajo v strašnih bolečinah Židje, umira to ljudstvo, kamor so jih pribili Židje; prav kakor je to ljudstvo brez protesta, brez odpora pustilo svojim voditeljem, veliki manjšini naroda, da je križalo Jezusa in zagrešilo strašno krivico nad njegovim ljubljencem in dobrotnikom, prerokom iz Nazareta. In to vse kot posledica petdnevne spremembe cvetno-nedeljske "hozane" v velikipetkov "križaj ga!"; vse to, ker ni skušalo preprečiti Golgotске krivice, temveč jo molče odobrilo in tako postalo sokrivec.

Da, ves sprevod po mestu z obsojenim "Sinom Davidovim" se je izvršil brez motnje, brez odpora ljudstva, dasi je bilo prav tiste dni v mestu na tisoče in tisoče tudi zunanjega ljudstva, ki je bilo najmanj 85 odstotno za Jezusa, verovalo vanj, bilo prepričano o popolni njegovi nedolžnosti.

Ravno je prikorakal skozi mestna vrata Prerok iz Nazareta s svojim križem na ramah, ko naenkrat velik krik in jok pretrese ozračje.

"Upor!" se prestraši Longin pred sprevodom in se hitro obrne s svojim konjem nazaj, da vidi, kaj je. Vendar takoj se pomiri. Veliko množico samih žensk vidi ob cesti po polju. Videl jih je že preje, pa se ni zmenil za nje.

"Nič hudega! Samo ženske!" zamrmra sam pri sebi in gleda ves prizor.

Ženska ljubezen je zvestejša kot moška, pa tudi bolj junaška. Slabejši spol? Ne! Močnejši in bolj junaški zlasti ko gre za pravico in resnico.

Če hočemo razumeti, kaj se je godilo po Jeruzalemu tisto jutro in vse dopoldne, prestavimo se v eno izmed hiš kaj se tam godi.

Po mestu Jeruzalemu je bila večja večina hiš, kjer so stanovali Jezusovi privrženci in ljubitelji, ki so ga ljubili in verovali vanj. Ko se je takoj zjutraj izvedelo po mestu, kaj se je zgodilo s Prerokom iz Nazareta ponoči, kaj v zgodnjih urah pred Pilatom, je završalo po teh hišah v čebelnem panju v spomladnem jutru. Po stanovanjih so se zbirali sosede in prijatelji in govorili razburjeno o teh dogodkih. In kolikor žalostneje novice so se širile po mestu, toliko bolj je razburjenje naraščalo. Vse

je govorilo tudi o rešitvi Preroka iz rok njegovih sovražnikov. Pa — moški so se ustrašili. Strahopetnost in nezanimanje. Toliko živahneje so delovale ženske. Vse prestrašene in objokane so hitele druga k drugi in se razgovarjale, kaj bi se naredilo. Zgodilo se je več burnih prizorov po ulicah.

“Moški, nikari ven! Zlasti vi ne, ki ste bili z njim, ki ste bili njegovi očitni pristaši! Še vas bodo prijeli in obsodili. To je bil izdajalec!”, so strašili ljudstvo, zlasti moške, plačani hujskači po hišah in ulicah.

“Bodite pametni! To je bil navadni izdajalec. Slep! Slepil je ljudstvo!”

HOJA ZA KRISTUSOM

Nečimrn je, kdor si želi samo dolgega življenja, pa premalo skrbi za bogoljubno življenje.

Nečimrn je, kdor skrbi le za sedanje življenje, prihodnje pa zanemarja.

Nečimrn je, kdor ljubi, kar mine naglo kakor blisk, tja pa ne hiti, kjer ga čaka večno veselje.

Zaslужil je, kar se mu je zgodilo!” so govorili drugi.

“Skrivaj je podpiral okupatorja in bil z njim v zvezi proti ljudstvu! Dokaz za to nedeljski sprevod. Ves narod je hotel uničiti, zato je izzival okupatorja s sprevodom!” so hujskali.

“Ko bi ne bil slepar in izdajalec, bi ga naši veliki duhovni gotovo ne obsodili k smrti in ga potem izročili Pilatu, kateremu so prinesli dokaze za vse!” so lagali.

In ljudstvo se je ustrašilo v veliki večini in ostalo lepo doma.

Vendar se pa ženske niso dale tako hitro preslepiti. Ženski razum je ostrej-

ši in hitreje spregleda sleparijo. Veliko žensk je vrglo hujskače kar iz hiše.

V tem se je pa obsodba izvršila in sprevod je bil že po mestu.

“Vse je izgubljeno!” so jokale ženske in begale sem in tja.

“Pa naj k temu molčimo? Naj tudi me ženske odobrimo toliko krivico?” so se pozivale druga drugo. “Ne ne smemo! Hitimo, da bomo saj zunaj mesta dale duška svojemu ogorčenju in javno pokazale svoj protest, preroku pa pokazale, da ne odobravamo krivice, da smo prepričane o njegovi nedolžnosti in krivici, ki se mu godi!”

In kakor voden curek so se vile ženske po mestnih ulicah ven pred mestna vrata, kjer so napolnile polje na obeh straneh pota in tam čakale, da pride sprevod iz mesta. Rimska okupatorska oblast naj čuje njih protest, njih protest naj pa sliši tudi židovski visoki duhovski zbor. Pa tudi cela zgodovina naj sliši Jeruzalemsko ženstvo, da ni molčalo h krivici, da je neustrašeno povedalo, kaj in kako misli.

Ko je tedaj Prerok s svojim križem stopil skozi mestna vrata in so ga ženske zagledale in ga videle, v kako strašnem stanju je, se jim je zasmilil, in zagnale so velik krik in jok. Kričale so in jokale in kričale svoj protest. Obstopile so sprevod. Vojaki se jih niso bali. Neoborožene ženske so. Strnili so se samo bolj skupaj, da niso mogle do Obsojenca.

Longin mirno gleda ves prizor. Ko bi priznal resnico, bi moral priznati, da se mu je nastop žensk dopadel in ga je odobral. Spoštovanje se mu je vzbudilo v duši do njih. “Tako je prav!” si je mislil. “Moški nočejo, naj saj ženske pokažejo, kako ljudstvo misli! Kako bi njegovi Rimljani v Rimu nastopi-

li, ko bi se z ljudskim ljubljencem kaj takega zgodilo!" si je mislil. Ker ni bilo uzroka za kako razburjenje, je mirno stal s svojim konjem in pustil, da se prizor razvije. Z vsakim ukazom, da bi jih vojaki začeli s silo odganjati od sprevoda, bi jih samo še bolj razburil.

Marija gleda izpred mestnih vrat ves prizor. Krik jo je prestrašil. Bala se je, kaj bo. Vendar ko vidi stotnika Longina, kako mirno gleda ves prizor, se pomiri. Toda toliki dokaz vere in ljubezni Jeruzalemskega ženstva do Jezusa je bil pa kakor hladilni balzam, ki ji je hladil razboljeno dušo. Tudi jo je pokrepil in ji dal novih moči, katere bo tako potrebovala v nekoliko trenutkih, ko se bo začelo strašno križanje. Vzravnala se je kakor pokrepljena, kakor junak, ki se pripravlja, da plane sredi boja v najhujši metež.

Tudi visoki zbor in vsa druhal je bila presenečena. Kaj takega niso pričakovali. Razburilo jih je. Vest se jim je saj za trenutek oglasila. Kajfa bi bil rad zakričal Longinu, da naj naredi red in zapoditi ženske od sprevoda mu je vzelo pogum. Jezil se je tiho.

Obsojeni Prerok s križem na ramah se v začetku ni zganil, kakor bi vséga krika ne bil slišal. Omahoval je dalje počasi pod težo svojega bremena proti Golgoti.

Ko pa se vsuje množica žensk prav k sprevodu, nasloni svoj križ počasi na tla, se ustavi in se počasi obrne, kolikor je mogel vsled oslabeledosti in bolečin proti ženam. Le počasi je mogel odpreti svoje obrvi zalepljene s krvjo in blatom, saj nekoliko.

Ženske to vidijo in za trenutek vsa množica utihne. "Jezus se pa obrne k njim ter jim reče?" ve povedati sv. evangelij.

"Hčere Jeruzalemske!" jih nagovori z močnim glasom, koliko ga je bil še zmožen. "Ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in svojimi otroki!" Ni jim dejal, naj jokajo tudi nad svojimi možmi, ne! "nad seboj in svojimi otroki!" Zakaj? "Ve, žene, matere in vaši otroci boste tisti, ki boste morali prestati najhujše bolečine, ko bo prišla kazen nad narod za ta zločin, kakor se to zgodi v vsaki vojni. "Zakaj, glejte, prišli bodo dnevi, ob katerih poreko: Blagor nerodovitnim, in telesom, ki niso rodila in prsim, ki niso dojile!" Bolečina mater v nesreči je dvojna: njena

DAVIDOVI PSALMI

Srečen mož, ki ne gre v zbor hudobnežev in ne stoji na poti grešnikov in ne sedi na sedežu zasmehovalcev.

Marveč ima veselje v postavi gospodovi in v njegovi postavi premišljuje podnevi in ponoči.

Je kakor drevo, ki je zasajeno ob potokih, ki svoj sad daje ob pravem času, in njegovo listje ne odpade.

Vse, karkoli stori, se mu posreči.

lastna, pa še večja je ona za otroki, ki z njo trpe. Takrat bodo začeli govoriti goram: "Padite na nas!" in gričem: "Pokrite nas!" govori obsojenec dalje: "Strašno bo božje maščevanje, da bo narod v strašnem obupu kričal in si klical konca!" Zakaj če z zelenim lesom tako delajo, kaj se bo zgodilo s suhim!" Če božja neskončna pravičnost tako strašno kaznuje hudo, greh, zločine na Njem, ki je Božji Sin, ki samo nosi hudobije človeštva na sebi, kako jo bo kaznovala na grešniku samem! Pogledal je proti Golgoti, kakor bi jih opozoril, kako strašno krivico bodo tam

izvršili. Božje maščevanje je strašno. Božja jeza je grozna. Le delaj krivico! Le pobijaj, neumni človek! Toda vedi: — Bog je pa še v nebesih. Prišli bodo strašni dnevi kazni preje ali sleje. Prišel bo obračun ob smrti, pred katero boš trepetal in klical v obupu gore, da padejo na te, in griče, da te pokrijejo! Strašno bo!

Vse so te strašne besede Obsojenca pretresle. Še celo podivjana in nahuj-skana druhal z židovskim visokim zborom na čelu, je prestrašeno poslušala te besede, to obsodbo naroda. Vse je zazeblo v dušo. Bog je govoril, sam Bog, govoril strašno kot sodnik, kot večni plačnik, tik pred Golgoti. Zadnji trenutek . . . potem bo prepozno, za vekomaj prepozno!

Tudi njegova Mati Marija je jasno slišala te strašne besede. Strašno jo je zbolelo v njeno materino srce! Ubogo ljudstvo! Kako strašno boš kaznovano! Zakojakala je, dvignila svoje srce proti nebu k Bogu Očetu in iz srca ji je vrela vroča molitev — za božje usmiljenje!

Longin da slednjič znamenje in sprevod se začne pomikati naprej. Vojak potegne vrv, na kateri je bil Jezus privezan. Jezus si zopet naloži križ in omahuje dalje proti — Golgoti . . .

Hudobija, zakaj hočeš svoj pogin? O, slepota človeška, kako strašna si! Zakaj, o človek, si tak? — **K.**

ROŽNI VENEC

(Kakor ga molil slovenski begunec
dr. Ludovik Puš
v ječi v Celovcu novembra 1946.)

(Nadaljevanje)

ŽALOSTNI DEL

Prošnje

Spomina mojega utrdi, Bog, peroti,
Da verno obnovi razvoj dejanja,
Ki tvoja ga ljubezen vsa brezdanja
Je dopolnila na trpljenja poti.

Razsvetli **pamet** zemeljski siroti,
Ki v svetni skrbi bega brez nehanja.
Razumu pripomori do spoznanja,
Da razjavi se v tvoji le dobroti.

Oneči **voljo mi**, ki se priklanja
Tako prerada zemski grešni zmoti,
Da tvojih ust trpečih milga zvanja

Ne zametuje. In da boj grehota
Za vselej napove. Se potlej sanja
Spolnila duši bo v nebes lepoti.

I.

Na Oljski gori
Kristus moli:

“O Oče,
Če mogoče,
Naj gre ta kelih mimo mene.
A volja moja nima cene,
Zgodi naj tvoja
Se, ne moja . . .”

Človeška se narava boli vpira;
V trpljenju tudi Človek-Bog
Pomoči išče iz nadlog
Telesnih, po Očetu se ozira.

On v duhu vidi,
Da ne bo k pridi
Njega trpljenje
Ljudem v življenje
Služilo večno. In da duša mnoga
Zgubljena bo, v peklu trpela vboga.

Največjo bol povzročča to spoznanje,
Da kdaj zaman trpljenje je brezdanje.

Gospod, o čuj me,
Ne zametuj me,
Ko k tebi kličem v bolečini hudi!
Ti se ne mudi
In v srcu zbudi
Tolažbe vir. Daj mi čutiti to zavest
Da si v bridkosti bom očistil svojo vest
Jaz sam. Z menoj pa mnoga duša brata,
Ki kriv je, da prestopil težka ječe vrata
Brez krivde sem.
Naj se zavem
Da je trpljenje ogenj tisti,
Ki duše naše za nebo izčisti.

Vendar o Oče,
Če je mogoče,
Naj keliha ne spijem vse do dna . . .
A moja volja nič naj ne velja:
Zgodi naj tvoja
Se, ne moja.

II.

K stebru sramotnemu so Ga privlekli,
Da bi Ga bičali. Zajec — Pilat
Sklenil tako je. Počem so Ga slekli
Z biči bodečimi glavo in vrat
In telo vse do krvi so pretepli.

Ljudstva hudobnega zbal se Pilat
Vsmiljenje hotel vzbuditi do Kralja.
Zbitega vsega, ode'ga v škrlat
Judom pokaže, plašljiva kanalja,
Da preusmeril bi njihov diktat.

Vsega trpečega ljudstvu prestavlja:
"Človek postavljen je, glejte pred vas!"
Množica shujskana jezno ponavlja:
"Križaj ga, križaj! Kri pridi nad nas
Tega človeka!" Pilat pa izjavlja:

"Jaz sem nedolžen," zakliče na glas,
"S smrtjo pravičnega nič se ne stri-
njam!"

Vendar zroči jim Ga. Potlej proglas
Smrtni podpiše. — Njega stopinjam
So oblastniki sledili naš čas . . .

Tisoči fantov in mož, ker svetinjam
Vere sledili, branili zvesto
Krista besedo, so pahnjeni svinjam
Bili za hrano, da z gorko krvjo
Glad so tešile. Tega se spominjam

Ko premišlujem trpljenje grenko
Tvoje in — njihovo, ki so mučenci.
Jaz pa te boli od daleč samo
Čutim telesne, ko v ječe zdaj senci
Lakoto, mraz in ležišče trdo

Vdano prenašam. Saj to so studenci
Milosti božje, da z nje pomočjo
Pletejo nam se nebeščanov venci.
Božji Mučenec, to prosim srčno,
Da bi trpljenje telesno, ako v njem si

Hotel povišati me — Svojo stvar —
Mogel nositi kot tisti Slovenci,
Ki so stopili pred večni oltar
S krono mučenstva. O da bi učenci
Taki rodili se narodu v dar!

III.

So krono trnovo na glavo dali
In v roko trs sramotni.
Nato grdo se s tebe norčevali,
So bili te v dobrotni
Obraz in te potem smeje sprač'vali:
"Čigava pest? Pretmotri!"

Zločine vse mogoče naložili
so na ramena tvoja:
Da zapeljivec ljudstva si, dolžili,
Da kriv med brati boja,
Ker si učil, da le resnica sili
Človeka v prava svoja. —

Ne vidiš, da sem malo ti podoben
V bridkosti svoji zdanji?
Dolžijo me, da bil sem duh hudoben,
Ki brate hujska h klanji,
Ko sem učil, da tisti res je zloben,
Ki prvi v krivem zvanji —

Roko je lastno dvignil zoper brata,
Da bi ubil ga zlobno.
Ko sem učil, da oni je, ki vrata
Bogu zapira blodno,
Kriv narodne nesreče. To je zlata
Resnica, ki bo plodno

Ledino razoralo v našem kraju.
Jaz pa sem zdaj namen,
Da pošljejo me v ostro žrelo zmaju,
Ki je doma priklenjen:
Tam, kjer živeli smo — ne kakor v rajju
A kjer je bil ocenjen

NA NOČNI STRAŽI

**V viharju strašnem plašč mi frfota,
bijo deževne kaplje po čeladi;
v daljavi nočni strojnica reglja.
Pošastno smrt reži se nad prepadi.**

**Mrtvaška senca vstala pred menoj . . .
V meglo pogreza žična se ovira.
Mar res skrivnostna roka jo nocoj
v noč grabežljivo vlačí in podira?**

**Vihar besni . . . Glej, dež rdeči tla!
Krog mene vse se v srčno kri potaplja.
Za narod še iz mojega srca
združuje z morjem se krvava kaplja.**

Fr. Bazilij, o.f.m.

Po sveti nauka tvojega postavi
Kdor delal je grehote. —
Moj Bog, i meni po naravi pravi
So krono zdaj sramote
Na glavo djali. Daj, da kdaj mi v slavi
Nebeške spremeni lepote

Se v krono sveto tvojega plačila
In z voljo če tako je
Združljivo tvojo: naj ne bo zročila
Ljudi več, ki so tvoje
Ime častili. Naj bo tvoja sila
In moč — rešenje moje!

IV.

Jezus nese težki križ
Na mrtvaških glav goro.
S trnjem kronano glavo
In s krvavo gre nogo
Nam odpirat paradiž.

Trdo pada na zemljo.
Zmučila ga težka hoja.
Vstaja spet, in brez pokoja
Spe na zadnjem kraj boja,
Da odkupi svet s krvjo.

Simon, krutež, pa strmiš zavzet?
Križ objemi, in voljno
Stopaj z Jezusom v goro
In pomoč z lastno roko
Proži mu, da reši svet!

Simonu v obraz sem zrl . . .
Ni-li znana mi ta glava?
Znana tudi je postava,
Hoja je njegova prava!
Kdo je ta, ki se je vprl?

Jezus moj — saj to sem jaz . . .
Križ naložil si grenak,
Se upiram, siromak,
Ker ne vem, kako sladak
Je trpeči tvoj obraz.

Daj moči mi, o Gospod,
Da objamem iz srca
Križ, ki si zavolj dolga
Mi naložil. Da Boga
Sledim nedoumno pot.

Ko dospem pa vrh Kalvarije,
Vdano križ noseč s teboj,
Daj mi sladki pokoj svoj
V dneh še živih — dokler moj
Pot ne vtone v večne zarje.

V.

“Žejen sem!” zaklical Jezus z močnim
glasom
Je s križa svetega okrog stoječim,
Ko razpet med nebom in zemljo vsem
časom
Znanik rešenja, upanje trpečim.

Stopil je vojščak, namočil v kisu gobo
In mu jo dal. Tako gasili z zlobo
Žejo Sinu božjemu, ki je za greh naš
globo
Neskončno plačal Večnemu z zvestobo.

“Žejen sem,” tako telo ubogo kliče
I moje v dneh bridkosti teh, ko hira
V mrazu, v bedi in v prostoru za mrliča
Otožnem, polnem kletve in prezira.

“Žeja me!” še huje kliče duša moja,
Drhteča v bridki uri nepokoja:
Milosti, tolažbe prosi, da iz boja
Izide z zmago in ostane — tvoja.

Pošlji, dobri Jezus, grenke mi pijače
Le toliko, da mi telo ne pade;
Duši zapuščenosti, ki bridko plače,
Le toliko, da ne zgubi vse nade.

Ti neskončna si Ljubezen in Dobrota:
Se z žejo tvojo teši mi strahota

Žeje dušne in telesne, ki sirota
Trpim jo, ko duši me jad, sramota . . .

“Odpusti, Oče, krivdo jim,
Kaj delajo, pač ne vedo!”
Tako iz svetih ust vsem njim,
Besede odpuščanja vro,
Ki so na križ pribili ga strašno.

Moliti za sovrage nas
Učil si, Rabi, prelepo,
Pozabit krivdo in vsak čas
Ljubiti bližnjega srčno
Zapoved dal si skriža nam tako.

Težak in trd je zakon ta,
Srce upira se močno
Odpustu zla, ki ga zada
Sovraštvo brata. To ga bo
Zavedlo v zmoto, da slabost je to.

A jasno s križa nauk uči,
Da je najdražje to zlato,
Ki nas odkupi in zmeči
Pregrehe naše — in zvesto
Nas spremlja v ozki stezi tja v nebo.

Gospod, srce in duša zdaj
Sta moja združena s tebo.
A maščevanje in še kaj
Naj tvoje bo! Jaz pa gorko
Odpuščam vsem, ki so hudo
Krivico mi storili za telo
In dušo. Daj, o Dobri, to samo,
Da tvoje milostno oko
Ozre se nanje, ki z meno
Naj pred obličje tvoje kdaj
Presrečni pridejo v nebo
Slavit Očeta vekomaj! Amen.

(Konec prihodnjic)

Bog hoče, da je človek vesel in jaz mu
hočem pri tem pomagati. — G. K. Chester-
ton

MODERNI APOSTOLI. — V državi North Carolina je skoraj samih protestantov, zelo malo pa katoličanov. Da bi pa luč katoliške vere prodrla v one kraje, katoliški duhovniki in celo fantje in dekleta pridigajo ljudem kar po mestnih trgih in na cestnih vogalih, kakor so nekdanj delali apostoli v starem rimskem kraljestvu. Slika kaže Rev. Dr. John A. O'Brien, profesorja na Notre Dame univerzi, ko ljudem pridiga.

SKORAJ DVAINTRIDESET LET BIL PAPEŽ. — Slika predstavlja papeža Pija IX., ki je v devetnajstem stoletju bil glavar Cerkve 31 let in 7 mesecev. Samo sv. Petar apostol je vladal Cerkev več let kot on.

V SVETEM MESTU. — Mesto Montreal v Kanadi je znano po svojih številnih in krasnih cerkvah. Ena izmed najstarejših cerkva v tem mestu je Notre Dame cerkev, čigar oltar se na sliki vidi.

NA ZAPADU. — V mestu Portlandu, Ore., je svetovno znano svetišče posvečeno Zalostni Materi božji. Na sliki se vidi umetna grota, ki je bila iz solidne skale izdolbena.

DELO DUHOVNIKA UMETNIKA. — Ta podoba Matere božje je ena izmed najnovejših, ki jih je iz lesa izklesal Rev. Henri Blanc v mestu Oteen v državi North Carolina. Rabil je samo žepni nožek za to delo.

POLNOČ PRI SEVERNEM TEČAJU. — Sredi polletja sonce ne zahaja v Gornji Kanadi pri severnem tečaju, kjer ima Cerkev misijone za prebivalce v onih krajih, temveč celo noč sije. Zgornjo sliko je vzel katoliški misijonar o polnoči sredi polletja.

PIETA. — Podoba Marije, ki pri križu sede v naročju drži svojega božjega Sina, je imenovana "Pieta". Izdelal jo je sloveč umetnik Michelangelo v šestnajstem stoletju.

RAKOVA BOLEZEN JIH ZANIMA. — V državi Florida je velika katoliška šola, v kateri študirajo predvsem, kako bi se preprečila in ozdravila rakova bolezen. Študentje v tej šoli so tudi duhovniki in redovne sestre. Na sliki vidite nekega profesorja-zdravnika, ko ima predavanje za redovnice.

Zaeroplanom k umirajočemu. — V Avstraliji je neki duhovnik po radiju dobil klic od umirajočega 250 milj oddaljenega. Ker je imel ta duhovnik svoj lastni aeroplan, je hitro vanj skočil in se odpeljal umirajočemu na pomoč. Po dveh urah je že prišel do umirajočega in ga tik pred smrtjo previdel. Drugo jutro je imel za pokojnega pogrebno sv. mašo in pogreb. Isti dan se je z aeroplanom vrnil domov in bil že za malico popoldne doma.

Cerkev na Grškem. — V Grčiji je bila sv. Cerkev v starih časih zelo mogočna, posebno radi pridiganja in misijonskega delovanja svetega apostola Pavla. Dandanes pa je na Grškem samo 50 tisoč katoličanov in le 100 duhovnikov izmed 7 milijonov prebivalcev. V zadnjih časih se je govorilo o novi zvezi med grško vlado in Vatikanom, kar bi bilo zelo dobro za Cerkev, če bi se zveza res ustanovila. Grki niso pozabili, kaj je med vojno sv. oče storil za grške reveže in trpine.

Katoliške bolnišnice. — V Ameriki ima katoliška Cerkev 692 bolnišnic, ki vse skupaj imajo več kot devetdesettisoč bolniških postelj. Lansko leto so bili skoraj 4 milijoni bolniki ustrezni v teh katoliških bolnišnicah. Izmed vseh bolnišnic v Združenih državah ima katoliška Cerkev vsaj 20 procentov. Na tisoče bolnikov v katoliških bolnišnicah je tudi neka-

P. Martin, o.f.m.

toliških. Cerkev torej nadaljuje ono delo usmiljenja, ki ga je Kristus proti bolnikom izkazoval.

Oči se jim odpirajo. — Na Angleškem je, kakor v Ameriki, čedalje več razporok, kar pa zelo vznemirja voditelje anglikanske cerkve. Zdaj, ko jim je jasno, koliko zla nastane iz razporok, bi radi zahtevali, da se strogo vpeljejo postave, ki razporoko prepovejo. Vsem razporočencem bi prepovedali zopetno poroko, dokler še živi zakonski drug.

Torej ti protestantje, ki so doslej dovoljevali razporoko, končno vidijo, da je razporoka vir nešteti gorja. Oči se jim odpirajo.

Le po izpolnjevanju božjih postav more priti sreča v svet. O poroki je Kristus rekel, "Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči (Mt. 19:6)."

Krščanska ljubezen. — Ljubezen do trpečega sobrata je včasih lahko čudna reč. Sv. Pavel je res imel prav, ko je v svojem prvem pismu

do Korinčanov zapisal, da krščanska ljubezen "vse veruje". Tega so bili junija meseca prepričani ameriški uradniki pri nujorskem pristanišču, ko je prišlo nad stotisoč funtov živeža iz Grčije za "stradajoče ameriške prebivalce". Ti uradniki niso mogli svojim očem verjeti, ko so videli pakete in zabojke. Velik del teh je bilo meso, ko pa v Grčiji silno trpijo radi pomanjkanja mesa kot nikdar prej v svoji zgodovini.

Grški zastopniki tukaj v Ameriki so bili mnenja, da so komunisti preslepili Grke, tako da res verjamejo, da Amerikanci stradajo. Iz drugega stališča pa se bi lahko reklo, da je pošiljatev iz Grčije prišla kot znak hvaležnosti do Amerikancev, ki so Grkom že toliko pomagali med vojno in po vojni.

Slepa je bila? — V mestu St. Paul, Minn., je neki duhovnik večkrat nesel sv. obhajilo stari ženici, ki je bila obenem slepa in gluha. Morala je vedno le v postelji ležati, molila pa je neprenehoma.

Nekega dne dobi omenjeni duhovnik telefonski klic med južino. Stara ženica je umirala. Hitro je odjedel in šel. Ko je nazaj prišel, je bil očitno bled in je nervozno stopical gor in dol po sobi.

"Kaj pa ti je, Father. Sedi in bodi pri miru," mu je rekel eden izmed kaplanov, katerih je bilo več v dotičnem farovžu.

To ga je prisililo, da je povedal, kaj mu po glavi roji.

“To me vznemirja,” je začel. “Vi vsi veste, da se križ dvanajskrat naredi nad umirajočo osebo, ko se deli zakrament sv. poslednjega olja, kajneda.”

“Kajpak da to vemo,” so odgovorili drugi.

“Dobro. Tudi veste, da je bila ona stara ženica popolnoma slepa in gluha.” To so vsi priznali.

“Umirala je, ko sem do nje prišel, in vsakokrat se je prekrižala, ko sem nad njo križ naredil! To ni storila pred mojim križem in tudi ne po križu, temveč ravno isti hip kot jaz. Kaj morete temu odgovoriti?”

Čigava je bila zmaga? —

Pred nekaj leti je v veliki javni dvorani v Moskvi govoril imeniten ruski komunist Lunatcharsky po imenu. Bil je velikonočen čas.

Množica je tiho poslušala, ko je on naprej in naprej z besedami divjal. Ob koncu svojega govora pa je rekel, “Ali je kdo med vami, ki bi dvomil mojim besedam? Ni Boga, ni duše, ni vere!”

V daljnem kotu dvorane je vstal stari pravoslavni duhovnik. “Rad bi besedo spregovoril,” je dejal. Dobil je dovoljenje.

Počasi se je dvignil po stopnicah gori na govorniški oder. Pred množico stoječ je z vso resnostjo počasi spregovoril stari ruski velikonočni pozdrav, “Bratje, Kristus je vstal!”

Kot ena oseba je ljudstvo na noge planilo in zakričalo, “Resnično je, Kristus je vstal!”

Nemara da je stari duhovnik z življenjem plačal za svojo držnost, a kdo more reči, da ni bila zmaga njegova?

Še nekaj o anglikanski cerkvi. — Ministri v neki anglikanski škofiji na Angleškem v zadnjih časih pretresavajo vprašanje, če bi naj odvzeli vse cerkvene privilegije onim članom svoje cerkve, ki ne hodijo redno v cerkev. V tem bi bila vključena cerkvena poroka, kakor tudi krst in cerkveni pogreb.

Pri neki seji so odborniki priporočili, da bi se krst prepovedal otroku, čigar starši ne hodijo v cerkev; da bi se prepovedala cerkvena poroka, kadar poročenca ne hodi v cerkev; in da se naj prepove cerkveni pogreb onemu, ki ni v življenju spolnjeval svojih cerkvenih dolžnosti, kajti drugače bi se smešno in nespametno zdelo, če bi se cerkveni obredi opravili za pokojnega “sobrata”, ki pa je zapustil svojo cerkev in svoje sobrate.

Marijina vas. — Blizu mesta St. Louis, Mo., je nastala vas, ki bo samo za večje družine. Posvečena je Mariji, Materi božji, in se torej imenuje “Maryridge”. Ustanovil je to vas nek katoliški trgovec, Charles Vatterot, Jr., po imenu. On daje hiše zidati za samo \$3,000 in jih prodaja samo onim družinam, ki imajo vsaj štiri otroke.

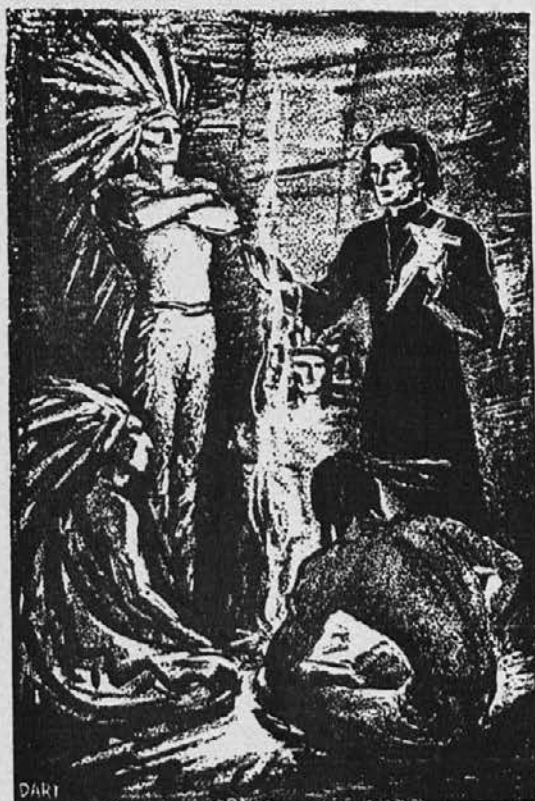
Žrtve nesreč. — Največji vzrok smrti ameriških šolskih otrok ni bolezen, temveč razne nezgode in nesreče, ki se dan za dnem prepeptijo po mnogih načinih. Vsako leto pride ob življenje po nezgodah približno 6,500 šolskih otrok v Ameriki. Večina teh so dečki in fantje. Od vsakih sto fantov, ki skozi leto v Ameriki umrejo, jih umre štirideset po raznih nezgodah, dočim je število za deklice in dekleta le dvajset.

Izključeni iz vic? — V neki vasi je duhovnik črne otroke učil katekizem. Kazal jim je lepo barvano sliko, ki je predstavljala vice. Ravno ob tistem času pa ga je nekdo klical iz šolske sobe. Zatorej je otrokom povedal, da naj pregledujejo in preštudirajo sliko, tako da bodo lahko izrazili svoje misli o njej, ko se on vrne.

Po nekaj minutah se je gospod vrnil v sobo. Videl je, da je otroke živahen smeh prevzel. Obrnil se je do ene izmed črnih deklic in rekel, “Suzica, zakaj se otroci tako smejejo?”

“Oče,” je odgovorila majhna črnka, “v vicah ni nobenih črnih ljudi.”

Berite pogosto evangelij! Evangelij je ustvaril učenjake in odlične pisatelje, branilce resnice, a na prvem mestu mučenice in svetnike. — **Pculin.**

S Krížem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

•
Spisal James K. Jamison

•
Prestavil p. Bernard, O.F.M.

ŠESTO POGLAVJE

ODKAR je bil Father Baraga prišel v Ameriko, je dopisoval s sestro Amalijo bolj ali manj redno, kakor so pač nanesele razmere. Ker se je bal, da bi sestra preveč skrbela zanj, ji ni nikoli popisal vseh nevarnosti, ki jim je bil iz dneva v dan izpostavljen. Tisti večer, ko ji je zopet pisal, ji je nehote naslikal pravo podobo dežele, ki je živel v njej. Takole je bil postavil besede:

“Zares, pust je svet tod okoli. Sredi septembra so nas obiskale snežinke in že več tednov mora biti vsak dan ogenj v peči.”

Naenkrat se je zdrznil in se domislil, da Amalija ne bo čitala tega le za pouk o tujih deželah, ampak ji bo stisnila srce silna skrb zanj. Raztrgal je polo pa-

pirja, kakor tudi ga je bilo škoda, pa je pismo znova začel. Zato tudi tega ni povedal sestri, da naročena zimska obleka ni dospela. Sam je vedel, da zdaj sploh priti ne more, ker se jambornica to leto ne vrne v La Pointe.

Toda takih reči si Baraga ni k srcu jemal. Njegova apostolska gorečnost jih je omalovaževala. Apostolska gorečnost! Do Fond du Laca je bilo 90 milj, pa je Baraga sklenil, da se odpravi na pot, preden pride zima zares.

Ravno je vstajala zora in megla je ležala nizko nad zatišjem madelinskega otoka. Father Baraga je komaj dobro razložil postavo Louisa Gaudina, veslača. Čepel je na peščeni obali in čakal. Indijanski čoln je bil poveznjen tik ob vodi in mož je na produ ob njem kadiril pipo ter si brundal neko melodijo.

Zrak je bil rezko hladan in Baraga se je tresel od mraza pod lahno obleko. Obstal je ob veslaču, pripravljen na dolgo vožnjo preko jezera. Na sebi je imel svoj črni talar, mokasine na nogah in na glavi bireto. S sabo je imel samo mašne priprave in brevir.

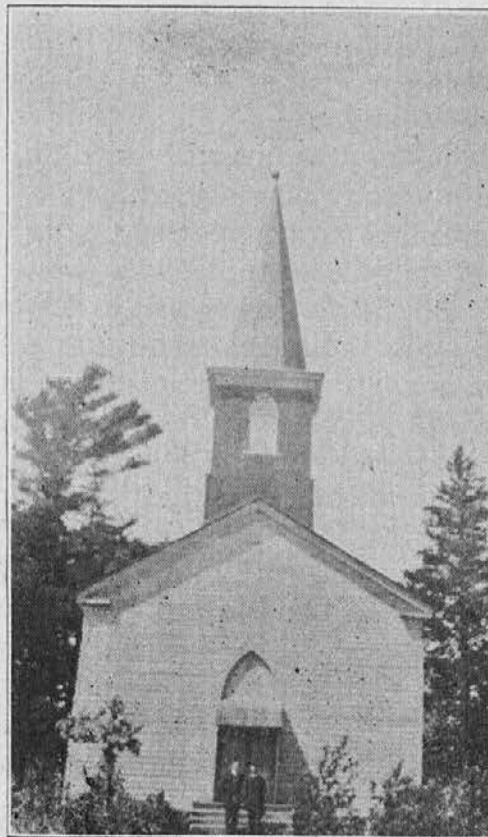
Louis Gaudin je prekucnil čoln in ga porinil v vodo. Spravil je vanj majhen zavoj in s pridržano besedo ukazal misijonarju, kako naj se vsede. Ko je bilo vse urejeno, je veslač z enim sunkom odrinil od obale in zaveslal. Vožnja je bila v teku.

Nalašč sta se vkrcala na bolj oddaljeni obali otoka. Od tu jima je bila pot krajša in pričakovala sta mirnejših valov v prelivih med otoki. Father Baraga se je takoj vrnil k svojim molitvam, ki jih ni bil mogel dokončati doma radi zgodnje odprave na pot. Gaudin je molčal. Gnal je svoja vesla brez prestanka in s krepkimi zamahi pogajal čoln v nepregledne daljave, ki so bile radi megle le malo vidne.

Ko se je dobro zdanilo, se je megla redčila in bežala pred lahnim vetrom, ki je kaj hitro nasekal vodovje z valovi. Čoln je veselo poskakoval in obala je vsak hip kazala drugačno sliko, tako dobro se je odsedala pot.

Malo predpoldne se je zazdelo Gaudinu, da je čas za obed. Zasukal je čoln proti nizkemu peščenemu pomolu, ki je tipal od suhe zemlje v jezerske vode. Bil je z drevjem porasel. Gaudin je zavil okoli konice pomola in kmalu obstal v ustju majhne reke. Izkrcala sta se na obalo. Brž sta nabrala suhega dračja in Gaudin je potegnil iz torbe kremen, kos jekla in gobo. Pipa in ogenj sta hitro zagorela, da sta delala veslaču veselje. Tedaj si je mož pripravil kotliček in položil vanj nasoljene svinjine,

ki jo je z vodo zalil. Na količke je obesil kotliček nad ogenj, da so plamenčki oblizovali dno. Ko je v kotličku zavrelo, se je lotil Gaudin nadaljnjega dela. Zamesil je testo iz moke in vode in ga razrezal na kose. Kmalu je pokusil meso in dognal, da je mehko. Kose testa je vsul v kotliček. Le nekaj minut še in obed je bil kuhan. Gaudin je snel kotliček, ga postavil na tla in poklical misijonarja na južino. Oba sta zajemala kar iz kotlička in šlo jim je v slast. Saj sta bila še tešč tisto jutro. Na takih potih je bila že ustaljena navada, da se je jedlo le po dvakrat na dan. Včasih je dal čaj tudi zajterk.

Cerkev, ki jo je v Eagle Harbor-u, Mich., dal postaviti škof Baraga, in ki še danes tamkaj stoji.

Baraga je bil vajen take prehrane. Več ni mogla nuditi "kuhinja" veslačeva na Velikih Jezerih. Misijonar ni bil kaka izbirčna Metka, pa se mu vendar ni ljubilo jesti. Vzel je le toliko, da si ohrani telesne moči. Gladni Gaudin je pa jedel kot volk in nobene drobtine ni pustil. Po obedu si je veslač pripravil oddih. Nastrgal si je tobaka od kite, nabasal kratko črno pipo, brskal s prsti zareč ogelj iz ognja in ga posadil vrhu tobaka. Naslonil se je na debel hlod in se zadovoljno oddahnil.

"Koliko poti je za nam, Louis?" je vprašal duhovnik.

Louis je pomislil, se ozrl po vodi, pogledal navzdol ob obali in končno premeril nebo.

"Za tri pipe tobaka, moj oče!"

Baraga je preračunal, da bi to imelo biti kakih dvajset milj in je na tihem pritrdil Gaudinu.

Potem sta se odpravila na vodo in Gaudin je vztrajno veslal. Lahen veter jima je pihal naravnost nasproti, da veslač ni mogel razpeti blaga za jadro, ki mu je zvit tičal v onem zavoju. Govorila sta malo. Misijonar si je dal opravka z brevirjem in premišljevanjem, Gaudina je prevzemalo enakomerno udarjanje vesel. Čoln je drsel blizu obale. Dvakrat sta srečala indijanske čolne na poti v La Pointe. Obakrat so Indijanci udarili s poti, da bi zdrseli mimo tik ob misijonarjevem čolnu. Kratke pozdrav so si dali med sabo, Gaudin pa ni pridržal čolna. Ko so se srečali z drugo skupino, je bil Gaudin slabe volje. Ko so bili dobro mimo, je povedal svojo misel misijonarju:

"Roparji!" Zaničljivo je pljunil v valove. "Iz Leech Lake-a so. Slabi ljudje!"

Še ko je bilo sonce v zatonu, sta rini-

la dalje. Gaudin je prežal v obalo in iskal posebnega kraja za prenočišče, ki ga je s prejšnjih voženj poznal. Prav ob mraku sta se izkrcala in si pripravila večerjo na suhem. Po večerji spet pipa. Pa preden jo je Gaudin izdimil do dna, je krepko zasmrčal ob ognju. Bila je že popolna tema, ko sta se zavila v koce in se prepustila počitku. Veslačevo globoko smrčanje je naznanjalo misijonarju, da je možakar izvrstno zaspal.

Zjutraj sta se odpravila na nadaljnjo pot. Nič nista izgubljala časa. Iz kocev skoraj naravnost v čoln. Tako je spet minil dan in za njim noč. Naslednjega dne sta zaveslala v ustje reke sv. Ludvika. Po reki navzgor je bila naporna vožnja. Močan tok ju je zadrževal.

Fond du Lac je bil majhna indijanska vas. Svoje hišice je zbiral okoli poslopja trgovcev s kožami. Stal je tik reke na vzvišenem kraju, v ozadju so se videli gozdnati griči. Tod mimo je reka posebno brzela. Gaudin je pravil misijonarju, da malo dalje navzgor leži Grand Portage, kjer se človek lahko izogne vrsti neplovnih brzic.

Privezala sta čoln na kol in stopila na suho. Novica o misijonarjevem prihodu je blisknila v vas. Že se je zbrala na mestu gruča Indijancev, ki so jima zapirali pot. Stali so tam kot kipi in prodajali zijala. Nenadoma se je prerinil skozi gručo ogromen Kanadec in glasno pozdravljal. Malo je manjkalo, da ni podrl misijonarja na tla, tako se je pogнал vanj, od veselja presunjen nad njegovim prihodom. Samo ta je mislil, da je treba napraviti misijonarju slovesen sprejem.

"O, oče, moj oče, ste vendar prišli!" je kričal francoski. "Srečne oči, da vas vidijo! Za menoj, za menoj! Semkaj, na to stran! Umaknite se!" se je drl

nad gručo Indijancev, ki so se leno odmikali s poti. Očividno so bili vajeni takih izbruhov navdušenja pri Kanadčanu in so se komaj zmenili zanj.

Father Baraga se je v hipu znašel v cloveškem vrtincu in si ni mogel kaj, da se ne bi nasmehnil. "Pojdimo!" je odgovoril francoski na poziv Kanadčana, ki je bil sam ves sprejemni odbor. Počasi je stopal za ogromnim vodnikom in Gaudin je korakal takoj za njim. Steza od reke navzgor je bila preprosta in ozka. Kanadčan je kar naprej prekipaval od notranjega ugodja. Venomer je kričal na levo in desno ter obdeloval z brcami napol sestradane pse, ki so zadrževali slavnostni sprevod. V treh jezikih je zmerjal postopače, ki so napravljali ob stezi špalir. Kogar je ravno vzel na muho, mu je skušal v njegovem lastnem jeziku povedati, kakšne reči se godijo.

Sprevod je zavil v trgovsko poslopje sredi naselbine. Ob vhodu je podpiralo podboje pol tucata lenih Indijancev. Brž jih je nagnal vzhičeni vodja sprevoda: "Prostor, prostor! Ali ne vidite, da imamo med sabo duhovnika, ki gre na obisk k gospodu Petru Cotte? Ven, ven, napravite prostor!" Dobrovoljno so se nasmihali, ko jih je strogi mož porinil ven in zaprl vrata za njimi. Izkazalo se je, da je vodnik sam — Peter Cotte!

Vstopili so v velik trgovski prostor. Bil je mračen in poln nereda. Baraga je obstal na mestu, kjer je bilo najmanj smeti in druge navlake. Kmalu je zvedel, odkod to silno navdušenje Petra Cotteja. Nekje na svojih potovanjih je bil dobil v roke Baragov molitvenik, ki je imel natisnjenih nekaj čipevanskih popevk. Tega je privlekel na dan iz skritega predala in se hotel postaviti s

svojim znanjem pred pisateljem knjige. Mogočno je zamahnil z roko, na široko odprl usta in začel peti pesem iz molitvenika. Nikjer ni zapisano, kako je šlo njegovo petje k srcu misijonarju, toda pevec je mislil, da je podal zgled, kako treba.

Naenkrat mu je prišlo do zavesti, da njegov gost ni bil deležen primerne pozornosti. Vendar bi ga ne bil smel pustiti, da je še zmerom stal kakor v zadregi sredi neokusno opremljene sobe. Ta zavest mu je zadušila glas v grlu in je obtičal kar sredi pesmi. Usta je imel še široko odprta in je bedasto zijal v millega gosta. Zdajci se je domislil, da so vse zadrege krivi nesrečni postopači, ki nimajo nobenê manire. Kričal je na levo in desno razne ukaze, in šumno prosil Barago, naj ne zameri. Med tem razkazovanjem najprijaznejše gostoljubnosti se je nekako zgodilo, da je Baraga končno sedel ob mizi in so mu celo obed prinašali nanjo.

Zvečer po tistem sprejemu je pa Peter Cotte — ali Pierre po francoski —

VEČERNE MISLI

Tiho, tiho se pogreza
Gozd šumi in bela breza
svet krog mene v mrak lahan . . .
pošlje list mi svoj droban.

Svoji mamic napisal
s solzami bi nanj pozdrav,
da bi nihče ga ne zbrisal,
ko hitel bi prek dobav.

Vetrčku bi vse potožil,
rekel mu, naj pohiti.
On bi nesel in položil
list na okno mamic . . .

Fr. Bazilij, o.f.m.

privedel pred dragega gosta ves svoj pevski zbor.

Takoj ko je bil prvič prinesel svoj molitvenik v Fond du Lac, je zbral okoli sebe zbor indijanskih pevcev in jih potem redno vežbal brez not. Tisti večer se jih je nabralo, da je bila trgovska soba zvrhano polna in se je bilo bati, da se kdo zaduši. Peter je bil zborovodja in je z njimi po dvakrat, trikrat zapel vse pesmi po vrsti. Baragi je postalo toplo pri srcu, saj takega pozdravnega večera ni prav nič pričakoval. Spomnil

se je, kako je sanjal o koristi te knjige takrat, ko jo je s trudom sestavljal. Tiste sanje so bile zdaj živa resnica! Pa tako nepričakovano! Kdo bi si bil mislil, da pojde njegova knjiga pred njim na zapadno obalo Gornjega jezera!

V naslednjih dneh je pridigal spet in spet Indijancem. Mnogim je šla njegova beseda takoj do srca. Pri tem je imel Peter Cotte velike zasluge. Precejšnje število se jih je dalo krstiti. Potem je Baraga sprožil misel, da bi šel pogledat divjake v Leech Lake. Cotte se je zgrozil, odločno zamahnil z roko in oči so mu skoraj izstopile. Baragi se je zdelo to početje skrivnostno. Pa menda Peter ni hotel drugega kot to, da naj ostane Baraga v Fond du Lacu kar najdalje mogoče. Vmes je posegel Louis Gaudin. Dokazoval je obema, da je po vsej pameti boljše, če se prišleca čimprej odpravita nazaj v La Pointe.

Njegovo mnenje je obveljalo. Pust in neprijeten je bil tisti dan, ko sta spet zaveslala v vode sv. Ludvika reke. Večje število indijanskih čolnov je šlo z njima za spremstvo nekoliko poti. Baraga je moral stokrat zatrditi, da se vrne v Fond du Lac, kakor hitro mogoče.

Ko sta prispela na odprto jezero, je pihal veter od zapada in Gaudin je razpel majhno jadro. Stanovitno je letel čoln, veter je vztrajal, oblaki so ginili. Nastala je jasna noč in potnika sta se sporazumela, da bodo zvezde dobre vodnice. Vso noč sta ostala na vodi. Ko bi imelo biti že temno kot v rogu, jima je razsvetljevala vodovje severna luč. Njeni pošastni prameni so plesali v podnebjju kot neznane prikazni. Zdaj so se vzpeli visoko pod zvezde, hip na to so šinili nazaj proti zemlji, kakor da jim je kdo posekal opore. Noč je bila vsak hip hladnejša, da si je Baraga ogrnil koc

V BLAG SPOMIN

NAŠIM POKOJNIM DOBROTNIKOM

Odšla je v večnost k Bogu po svoje plačilo v mestu San Francisco naša dobrotnica, MRS. ANA JUDNIČ. Bila je vzorna katoliška žena in mati ubogih, za katere je skrbela v resnici prav po materinsko in požrtvovalno. Tudi jaz sem bil pri njej njen stalni gost, ko sem bil za Ave Maria v mestu. Naj ji Bog stokratno povrne zdaj v večnosti vse, kar je v tako veliki meri storila dobrega v svojem življenju.

Ravno tam je umrl tudi naš dolgoleten zastopnik, MR. JAKOB LUŠIN. Tudi on je bil dolga leta velik dobrotnik lista Ave Maria in je veliko storil za njegovo širjenje po naselbini. Tudi njemu naj Bog stokratno povrne vse.

V mestu Anaconda, Mont., je umrl rojak MR. FRANK PANGRE. Bil je dober katoliški mož, katerega žena je že več let zastopnica lista Ave Maria.

Naj počivajo vsi ti trije naši blagi dobrotniki v miru in Bog naj jim stokrat plača. Priporočam jih vsem naročnikom Ave Maria v molitev.

Brat Antonin, o.f.m.

čez ramena. Za njegovim hrbtom je ravnal čoln Louis Gaudin in si dromljal francosko pesem: Sladko vince mi greje srce . . .

Baraga je začutil, kako ga je prevzel ta silni mir — vsemir v vesoljstvu. Kako drobceni smo, mu je šlo skozi misel, drobceni v tej prostrani brezmejnosti! Kako malo je tistega, kar doseže naše oko! In kako nedoločno še tisto malo dosega razum! Kakor otroci smo v sedanjem življenju! Kar mislimo, da vemo, vemo bolj s srcem kot z bistrim razumom. Naše duše so kakor ti pošastni prameni severne luči. Vsaka doživi čas, ko plane takorekoč sama iz sebe in švigne prav do najvišje Dobrote, kakor ta pramen. Pa le prehitro ji zmanjka moči in se sesede sama vase nazaj . . . Nekaj je v nas, ki nas zmerom, zmerom vleče nazaj. Pa vendar — dvignemo

se od časa do časa . . .

Louis je dromljal tam zadaj: "Ljubezen mi razganja srce . . ."

"Oh, oče, nič ne marajte. Saj pojem, samo da pojem . . . Tako lepa je noč!"

"Samo poj, samo poj, o dečko moj! Zvezde so tako blizu — kdo bi ne pel?"

(Dalje prihodnjič)

PRAVI POKLIC

Pri neki razpravi je bil zaslišan za pričo delavec. Sodnik ga je najprej vprašal za osebne podatke — ime, priimek, itd. Hotel je vedeti tudi za poklic. Delavec je odgovoril, "Oče osmerih otrok." Sodnik je bil nejevoljen in je dejal, "Ali se norčujete?" "Ne, mislim resno. Da sem oče osmih otrok in moram zanje skrbeti, smatram za svoj pravi poklic. Da delam v tovarni osem do devet ur, to je moje pridobitno delo."

— Ivan Blažič

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

S to številko lista Ave Maria se začneja drugo leto, odkar je lemontski samostanski firbec začel svoj dolgi nos vtikati v razne zadeve, ki se v Lemontu ali glede Lemonta dogajajo. Marsikaj je v preteklem letu izsnofal in priobčil v tem listu, toda vedno s strahom, da bi kakšna užaljena oseba k njemu ne prišla in ga prav pošteno ne premikastila. Doslej še ni ob kožo prišel.

Julija meseca je slovenska Ženska zveza v Ameriki izvršila svoje letno romanje v Lemont. Skoraj bi lahko rekli, da je bila letošnja udeležba največja, odkar je

Ženska zveza začela prihajati semkaj na ameriške Brezje. To romanje je nudilo vrlim Slovenkam po celi Ameriki priliko, skupaj se zbrati na božji poti in obenem imeti tudi prijateljski sestanek na lepem lemontskem gričku.

Sv. mašo je zjutraj pri groti daroval lemontski gvardijan ali predstojnik, p. Andrej Svete, o.f.m. Pri sv. maši pa je pridigal p. Leonard Bogolin, o.f.m., župnik cerkve sv. Štefana v Chicagi, ki je povdarjal potrebo pravega božjepotnega duha ob romanjih v Lemont; semkaj naj vsak pride z glavnim namenom, da počasti božjo Mater, Marijo Pomagaj.

Med sv. mašo je petje podajal pevski zbor Ženske zveze v Chicagi.

Večji del dneva je bilo vreme ugodno, toda proti večeru se je na slabo obrnilo, kajti ploha se je na romanje ulila in treba je bilo bežati pod streho.

Glede romarskega doma smo skozi preteklo polletje slišali mnogo vprašanj in tudi ugovorov in celo nekaj čudnih misli. Mnogi, ki ste mogoče poprej dvome imeli, ste s svojimi lastnimi očmi videli, da se res zida Baragov romarski dom in da ga zidamo lemontski frančiškani sami. Marsikateri črnogledec pa je že z glavo majal, češ da ne bo delo nikdar končano, ker so ga prevzeli gospodje sami. Vendar gre kljub vsem črnogledcem delo lepo naprej četudi počasi. Če ne bo preveč drugega vmes prišlo, sme človek upa-

ti, da bo prvo nadstropje romarskega doma končano, ko bo zima zagospodovala nad lemontsko pokrajino.

V zadnji številki tega lista je bilo izpuščeno ime Mrs. Papež iz Joliet, ki je z drugimi ženskimi vred sodelovala k uspehu katoliškega shoda. Samostanski firbec je imel pri roki vsa imena, tudi njeno, ampak je najbrž za en hip zadremil, ko je pripravil te novice za tiskarno. Zastran tega bi mu lahko Mrs. Papež menda kakšno pokoro naložila, če ima oblast pokore nalagati.

Lepo poročilo nam prihaja iz Eagle Harbor-ja, Mich., kjer je škofija Marquette, Mich., dne 3. avgusta priredila velik Baragov dan. Predvsem se je slavil spomin na stoletnico Baragovega prihoda v Eagle Harbor, kjer leta 1853 dal postaviti ono leseno cerkvico, ki še danes tam stoji. Zraven tega se je obhajala tudi stopetdeseta obletnica rojstva Friderika Barage v Mali vasi.

Slovesnosti Baragovega dneva so se udeležili mnogi cerkveni dostojanstveniki, med katerimi je bil neki škof iz Kanade in je bilo 6 monsignorjev in 40 duhovnikov. Poleg teh je bila prisotna velika množica ljudi.

Lemont je zastopal Father Cyril Shircel, o.f.m., ki je tajnik Baragove zveze.

Slovesna sv. maša je bila darovana kar na prostem. Pridigo je imel rektor škofijskega semenišča v Cincinnati, Ohio, in res primerno je

bilo, da je bilo mesto Cincinnati zastopano, kajti Baraga je bil v cincinnatski katedrali v škofa posvečen 1. novembra leta 1853.

Popoldne je imela Baragova zveza svojo letno sejo in sicer v stari Baragovi cerkvi. Med drugim je bilo sklenjeno, da bo marketska škofija od zdaj naprej vsako leto Baragov dan obhajala. Prihodnje leto bo ta dan v Marquette-u, Mich., v katedrali, kjer počiva Baragovo truplo. Ameriški Slovenci boste tedaj imeli priložnost narediti romanje škofu Baragi na čast. Dežela v Gornjem Michiganu je zelo krasna in slikovita.

Osebe, ki imajo stvar v roki, pravijo, da bodo kangljice medu čimprej po medenem pikniku poslani vsem onim, ki so kupili tikete za medeni piknik. Torej, če se bodo dotični svoje besede

držali, boste letos hitreje dobili one posodice medu za pokus kakor pa lansko leto.

Izmed obiskovalcev so bili v Lemontu sledeči: Mrs. Louise Stražišar, mati našega Fathra Rafaela, iz Clevelanda; Mrs. Helen Richenbach s hčerko iz Detroit; Mrs. Vidmar in Mrs. Gulič iz Clevelanda (Collinwood); Mrs. Mary Hočevar, mati našega brata Roberta, in hčere Mary Ann in Anna Mae iz Euclida, O.; Mrs. Karolina Hočevar s hčerjo Vikico iz Clevelanda (Newburgh); Mr. in Mrs. Henry Stepanich iz Neodesha, Kansas, in Mr. Joe Stepanich s sinom Chucky iz Chicage; Mr. in Mrs. Joe Zorko iz Chicage; Mr. in Mrs. Frank Puklavetz iz Chicage; Mr. in Mrs. Grimsič iz Chicage; Mrs. Petrovčič in hčere Anna Mae in Frances iz Chicage; vojaški kaplan Capt.

Na dan Katoliškega shoda (5. julija) v Lemontu se gospodje kar na prostem pripravljajo na slovesno sv. mašo pri groti. Od leve do desne so: fr. Lavrencij Grom, o.f.m., Rev. Frank Scheringer, kanonik Rt. Rev. John J. Oman, Rev. John Olivier, in fr. Blaž Čemažar, o.f.m. Za kanonikom Omanom se vidi Rev. Michael Čepon.

Louis B. Baznik iz Milwaukee.

Četudi so semkaj prišli na oddih in počitek, so se mnogi izmed omenjenih obiskovalcev kar dela lotili in nam pomagali, posebno pri pripravljanju knjižic za medeni piknik.

Mrs. Mary Hoge, mati našega komisarja, pa je kar celo polletje že pri nas in vsaki dan pridno dela, posebno kar se tiče perila. Kmalu bi

ji kar frančiškansko obleko dali in jo sprejeli v frančiškanski red.

●
God obhaja ta mesec (29.)
pater Mihael Rogel, o.f.m.
—Samostanski firbec

“Zakaj hočete postati katolik?” je vprašal duhovnik protestanta. “Ker imate vi v svoji Cerkvi Marijo, mi je pa nimamo,” je odgovoril protestant.

Kardinal Strich pri groti sedi na svojem tronu, medtem ko jolietški pevski zbor odpeva glorio med sv. mašo. Od leve do desne sedeči so: Rev. Francis Gabrovšek, Rev. M. J. Butala, kardinal Stritch, in Rev. Leonard Bogolin, o.f.m.

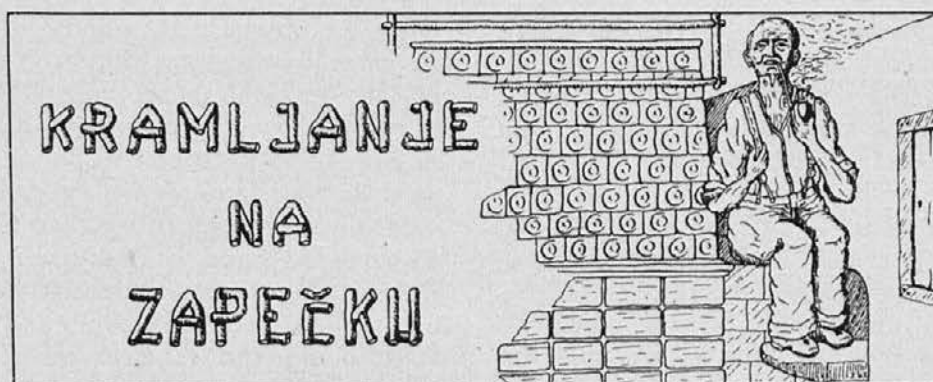
V ozadju se vidi jolietški pevski zbor, ki je med sv. mašo prepeval. Na levi stoječ je vojaški kaplan Capt. Louis B. Baznik.

Rev. Frank Scheringer, predsednik Baragove zveze, poje evangelij pred kardinalom.

Rev. Alojz Madic, o.f.m., pridiga pred oltarjem po sv. maši.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

BANGKOK, SIAM. — Piše **Jožef Bevc**: Prečastiti oče! Malo čudno, odkod in zakaj Siam, ste pač že uganili.

Jaz sem Slovenec in se nahajam v Sijamu že enajst let in že med sedem let ne dobivam nobene pošte, ne iz domovine in ne od nikoder. Pač ne mislite, da sem en berač, no pač tudi. Sem izseljenski sobrat pomočnik ter Vas prav lepo prosim, če bi mi mogli pošiljati Vaš list. Pač ga ne bom mogel plačati, ampak bi Vam bil močno hvaležen. Se Vam že naprej lepo zahvaljujem.

Oprostite, sem že res skoro pozabil na materinščino. Sem čisto sam med Lahii in Sijamčani in nimam dostikrat na leto govoriti slovensko, pač včasih minejo leta.

Sem gotov, da se me boste usmili. Bog plačaj.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše **Barbara Omahne** (patru Kazimiru): Spoštovani gospod! Prosim ponižno, bodite tako dobri, da bi brali eno sveto mašo za Omahnetovo družino za ljubo zdravje. Se Vam prav lepo zahvalim za lepo pisanje. Ker je vse tako lepo za brati, po dvakrat, trikrat preberem. Imam čas, ker kaj težkega ne morem delati, ker sem že v letih.

Prosim, ne zamerite mi, ko Vam potožim, da to me najbolj srce boli, ker ne morem vsako nedeljo v cerkev iti. Ali mi kaj pomaga za mojo dušo, če dam za sveto mašo? Res z vsem sem zadovoljna tukaj, samo zato pa ne, ker ne morem v cerkev, kadar bi rada. Moram tako biti, kakor drugi hočejo.

Hvala Bogu, da ste še toliko srečni, da ste prišli nazaj v Ameriko. Smo res srečni, da smo tukaj. Ko bi bili v starem kraju, bi morebiti že nas na svetu ne bilo. Sem brala v listu, da so gospod Hugo Bren zdaj za dekana izvoljeni. Bog jih naj blagoslovi! Vidva z gospodom Hugonom sta ustanovila samostan v Lemontu. Ljubi Bog naj Vaju blagoslovi, ker ste se tako trudili. Bog Vama bo obilno poplačal.

Jaz sem doma pri rimskih Toplicah na Štajerskem. Mi je res hudo, ko si mislim, ko sem v starem kraju maja meseca k šmarnicam hodila. Kako je bilo vendar lepo! Tukaj v tem kraju pa ne morem iti. O, kako je vse tukaj čudno! So krive vere in nič vredne knjige prodajajo po hišah; še zastonj jih delijo, če jih kateri hoče. Je res tako, kakor je Jezus rekel: Prišli bojo krivi preroki.

Ne zamerite, ker sem Vam veliko napisala. Prosim, če veste, gospod, da je za dati v list, če pa ne, pa vrzite v koš. Se Vam lepo zahvalim, ker z velikimi črkami pišete, saj malih ne morem brati.

COLORADO. — Piše **neimenovana**: Častiti očetje! Prosim Vas, da molite za mene in mojo družino, ker smo zelo nesrečni, da ne moremo Bogu služiti. Meni pride včasih, da bi si kar življenje vzela. Moj sin je prišel iz vojne. Prej je bil dober, sedaj pa zelo žleht. Cele noči hodi po slabih potih. Mene zaničuje, če mu rečem, da se naj ožene, pa gre stran. Noče iti, da bi opravil velikonočno spoved. Ko bi z Vami ustno govorila, bi Vas veliko vprašala.

Jaz tudi ne morem moliti. Grem v cerkev, pa ne morem moliti in opraviti spoved, ker sem zmerom žalostna in jezna. Upam, da mi oprostite, ker Vam ta trubel povem. Se priporočam v sveto molitev.

LEMONT, ILL. — Križi so na tem svetu res tako težki včasih, da bi človek kar obupal. Vendar je naš najhujši križ to, da ne znamo in ne maramo svoje križe potrpežljivo prenašati. Pozabiti ne smemo, da božja Previdnost čuva nad nami in vse urejuje v svoje namene. Če Bog potrpežljivo grešnike prenaša in jih ne kaznuje takoj, zakaj bi se mi nespametno jezili nad njimi in obupavali, ker se ne marajo spreobrniti? Saj ravno v božji potrpežljivosti in počasnosti do kaznovanja najdemo upanje, da bodo grešniki enkrat rešeni.

Torej rajše prepustimo vse Bogu, a ob-

enem ne odnehajmo z molitvijo in solzami za spreobrnjenje grešnikov. Naj bo naša molitev vztrajna in zaupna. Bodimo goreči za spreobrnjenje grešnikov, a naj bo naša gorečnost potrpežljiva in dobro urejena. Zadosti hudo je že, če grešniki zaničujejo nas in Boga in njegove postave, toda, če se mi le jezimo nad njimi, je stvar še slabša. Žalostni že smemo biti zaradi grešnikov, jeziti pa se ne smemo nad njimi, ker bomo potem tudi mi greh imeli.

CLEVELAND, O. — Piše **Frances Petrič**: Častiti oče, o.f.m.! (Od skupščine tretjega reda pri sv. Lovrencu.) Dne 11. maja so nas obiskali p. Alojzij Madic za vizitacijo. Prav hvaležni smo jim za ta letni obisk. S tem se je naša tretjerredna skupščina zopet pomnožila za nekaj članov. Le žal, da je bil samo eden mož, in temu čast. Precej jih je pa tudi ponovilo redovne obljube, tistih, ki so bili sprejeti lansko leto. Tako vidite, da je res lepo, živeti v tretjem redu, še lepše pa umreti. Ob smrti ne bo nobenemu žal, da je bil tretjerrednik. Častiti pater so nam razlagali, da je tretji red le velik pripomoček k našemu zveličanju. Da, gotovo je, saj častimo številno svetnikov in svetnic tretjega reda že iz prejšnjih časov. In tretji red ni samo v Lemontu in Clevelandu. Krištof Kolomb, pobožni tretjerrednik, ki je našel Ameriko, je odprl pot tudi tretjemu redu v novi svet. Že 1616 je štela Amerika 80,000 tretjerrednikov. Seveda in gotovo je bilo med njimi veliko mož. Prihodnjič pridite tudi možje.

AMBRIDGE, PA. — Piše **Marija Pavlešič**: Prečastiti duhovni očetje frančiškani! . . . Iz srca čestitam Vam trem mašnikom. (Govori o p. Andreju, Cirilu in Alojziju, ki so 16. maja obhajali 10-letnico mašniškega posvečenja.) Vsi trije ste v Lemontu. Vi znate, katere mislim. Za Vašo 10-letnico Vašega mašništva, katero boste obhajali prihodnji petek, kako gredo leta hitro. Bila sem v Lemontu, kadar ste vsi trije skupaj ponavljali Vašo prvo sveto mašo na lemontskem hričku. Bil je nebeško lepi dan. Še danes v duhu gledam vso ono kra-

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

MARY GORNIK, Cleveland, O.
KATHERINE BOJC, Denver, Colo.
MRS. ANTON TOMAZIN, Chicago, Ill.
MR. ANTON TOMAZIN, Chicago, Ill.
ANTONIA BAYT, Indianapolis, Ind.
FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.
FRANK GORENC, Hampshire, Ill.
FRANCES LES, Oglesby, Ill.
JOSEPHINE BUDAN, Stetonsville, Wis.
CECILIJA MAROLT, Milwaukee, Wis.
MRS. MLAKAR, Aurora, Ill.
ANNA BASELJ, West Allis, Wis.
MARY STARIHA, San Francisco, Calif.
TEREZIJA ROLICH, Butte, Mont.
JOHN SIMEC, Chicago, Ill.
MR. MRS. JOHN ZALAR, Cleveland, O.
BARBARA SEDMAK, Canon City, Colo.
ANTON GRADISHAR, Pueblo, Colo.
LOUISE STRAŽIŠAR, Cleveland, O.
MARY KREMZAR, Cleveland, O.
MR. MRS. F. SHICEL, Sheboygan, Wis.
FRANCES KREBELJ, Cleveland, O.
FRANCES RUPAR, Chicago, Ill.

soto. Kako je lepo biti pri tako svetih daritvah! Še enkrat Vam ponovno čestitam. Ljubi Bog naj Vas živi in blagoslavlja in Vam da nebeško pomoč pri Vašem težkem delu. Ljubi Bog naj Vam da milost, da bi pridobili veliko število duš za Jezusa z Vašimi lepimi nauki. Blagor Vam, da ste mašniki. Priporočam se v molitev.

ILLINOIS. — Piše **Neimenovana**: Prosim jih prav lepo, da naj naščejo jutri, to je 18. (maja), dve lučki Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj.

... omo lepega branja v njem.

Priloženi dolar naj bo pa za eno sv. mašo, da bi mi Marija Pomagaj izprosila zdravja, ako je božja volja, ker boleham že več let, in se Vam v gorečo molitev priporočam.

PUEBLO, COLO. — Piše **nekdo iz Colorado**: Prečastitljivi očetje frančiškani! Pošljem Vam mojo 39-letno ponovljeno naročnino za ta prelepi in podučljivi list Ave Maria. Vseh 39 let se spominjam nazaj, koliko lepega in podučljivega sem brala v tem listu Ave Maria.

Kdor je sposoben v slovenščini, pa nima lista Ave Maria, prav iz srca vsakemu ga priporočam. Kdor ni naročen na list Ave Maria, ta ne časti Marije.

Malo je kasno, pa je bolj kot nobenkrat. Krivo je moje slabo zdravje.

Se najprvo lepo zahvalim za lep spomin zlate maše od Father Johna. Drugič se zahvalim za dober med, samo premalo ga je bilo. Še dobro, da ga je toliko, ker je bil tako majhen začetek. Samo kar so dve čebelice čez morje prinesle od starega kraja. Ta začetek je bil od Father Johna. Kdor zna, pa zna.

Brala sem v Ave Mariji, da Father John morajo dosti dela pustiti, da se morajo za smrt pripraviti, ker so v visoki starosti. Potem pa tudi meni nič družega ne kaže, ker sem še v večji starosti kot Father John.

Končam in Vas vse skupaj lepo pozdravim in Vam želim vse dobro pri Vašem težkem delu. Pozdravim še enkrat Father Johna, mojega nekdanjega faranarja v starem kraju. Priporočim se Vašim molitvam pri Mariji Pomagaj.

CLEVELAND, O. — Piše **Ivana Gerzel**: Častiti fatri frančiškani! Naznanjam Vam, da sem dobila zadnja dva zvezka Ave Ma-

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

JOHN ZLOGAR, Joliet, Ill.
 ANTON POBEGA, Cleveland, Ohio
 MARY BABICH, Joliet, Ill.
 ANDREW KVATERNIK, Eveleth, Minn.
 ANNA SLAPKO, Cleveland, Ohio
 JOHN PERLA Sr., Helper, Utah
 JOHN JERNEJČIČ, Cleveland, Ohio
 AGNES FABJAN, Chicago, Ill.
 ANTON JELENC, Leadville, Colo.
 ANNA JUDNIČ, San Francisco, Calif.
 FRANK AMBROŽIČ, Buhl, Minn.
 ANTON SVIGEL, Cleveland, Ohio
 JAKOB MOHORČIČ, Cleveland, Ohio
 MRS. FRANCEL, Pueblo, Colo.
 JOHN RUSS, Pueblo, Colo.
 PETER BRAJDIČ, Pueblo, Calif.
 JAKOB LOUŠIN, San Francisco, Calif.
NAJ POČIVAJO V MIRU!

rije. Hvala. Se mi prav dopade.

Tukaj Vam pošljem dve molitvici, ker jih molim že 60 let vsaki večer, če prej ne zaspim. Mislim, da jih je vredno priobčiti v Vašem cenjenem listu Ave Maria. Ti molitvici me je naučila moja pokojna dobra mama. Bog ji daj v miru počivati.

1.

Sveti Duh, resnični Bog, razsvetli našo pamet.

Požlahtni nam srce, da bomo tako ravnali, kakor Tebi, Bog, dopade. Amen.

2.

S križem ležem, s križem vstanem,
o moj Jezus, okoli glave.
Mati Marija, z druge strani
angelčki pristopite k meni.
Beži, hudoba, proč od mene!
Kakor si bežala od Jezusovega porojenja,
tako beži od moje duše in telesa.
Mi smo legli v našo posteljco,
kakor da v en grobček.
Če jutri gori vstanemo,
Bogu priporočimo našo dušo in telo.
Ne daj nam s tega sveta
brez Kristusovega božjega orožja,
brez svetega Rešnjega Telesa.
in brez žegna božjega. Amen.

Tudi jaz pomagam v starem kraju enemu duhovniku, ki je imel novo mašo lansko leto, 7. julija, 1946. Gotovo Vam je že znano. Se piše Turiševič. Prosil me je marsikaj, ker tam ne dobi niti za denar ne. Nastanjen je v Trnovem pri Ilirski Bistrici kot kaplan. Jaz sem doma iz Podgrada.

HARTWICK, N. Y. — Piše **Frances Stergas**: Častiti father! Mogoče tale molitev bode kateremu dopadljiva v pomoč duši.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$3: M. Janzel. — Po \$1: T. Zorc, J. Repush.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$10: M. Pavček, L. Staut, N. N. — Po \$6: Mr. J. Smrdel. — Po \$5: Rev. J. Judnich, A. Stepanich. — Po \$3: J. Šimec. — Po \$2.50: M. Yenc, F. Urh. — Po \$2: R. Rolich, Mrs. Benčič, Mrs. Oražem, Mrs. F. Snyder, M. Ajster, L. Anziček. — Po \$1.50: Mrs. J. Gruden, A. Zagar, H. Stampfel. — Po \$1: Mrs. F. Kragel, J. Ozanič, M. Može, K. Kocman, M. Kočevar. — Po 50c: A. Grebenc, G. Muhič, Mrs. A. Smrekar.

ZA ROMARSKI DOM. — Po \$10: Mr. Mrs. F. Shircel, M. Stariha, K. Bojc. — Po \$5.50: J. Budan. — Po \$5: Mrs. M. Gornik, Mrs. A. Tomažin, Mr. A. Tomažin, Mrs. A. Bayt, F. Jalovec,

F. Gorenc, F. Les, C. Marolt, Mrs. Mlaker, A. Bašelj, Mrs. T. Rolich, J. Šimec, Mr. Mrs. J. Zalar, B. Sedmak, A. Gradishar, L. Stragishar, M. Kremžar, Mrs. F. Rupar. — Po \$3: Mrs. R. Rosa, M. Bohte. — Po \$2.50: Mrs. F. Hren, H. Ošaben. — Po \$2: Mrs. J. Legan, U. Bulič, A. Lokanc. — Po \$1.50: Mrs. M. Balkovatz, Mrs. F. Krebelj. Po \$1: A. Zadnik, M. Feuce, M. Stiglitz, M. Kastigar, Mrs. M. Koncilija, M. Mohorko.

ZA LUČKE — Po \$5: Mrs. N. Hoffman, Mrs. A. Tomažin. — Po \$4: R. Repar. — Po \$3: Mrs. J. Hočevar. — Po \$2.50: Mrs. A. Springer. — Po \$2: Mrs. M. Tomsich, Mrs. Križman, M. Lenarich, H. Stiglitz, A. Kočevar, Mrs. A. Stark, A. Ponikvar, Mrs. A. Kočevar, J. Susha. — Po \$1.50: Mrs. Gerdovič, J. Pirc, F. Iltz. — Po \$1:

A. Pelčić, Mrs. C. Grmovšek, T. Kodolja, Mrs. A. Knauss, M. Kalčič, E. Eppich, T. Daželan, M. Može, A. Drolc, A. Bazniky, M. Billhauer, M. Stiglitz, F. Gorenc, P. Corgiat, C. Smolič, Mrs. Gerđovič, M. Stariha, M. Jarman, A. Skala, A. Stephan, Mrs. A. Šmrokar, Mrs. A. Straus, V. Pogacnik, Mrs. J. Baraga, J. Jare, P. Gregorič, T. Kodrič, Mrs. J. Avace, Mrs. J. Zemlan, A. Pelčić, M. Mohorko, M. Pavček, Mrs. M. Oblak, M. Kočevar, R. Černe, M. Habjan, Mrs. Bauli, F. Kodrič, Mrs. C. Hočevar. — Po \$20: M. Schwab, T. Cvitkovič, L. Panijan, M. Steblaj, J. Deronchin, G. Benedikt, M. Pundari, Mrs. Mlaker, Mrs. Herakovič, M. Kužel, J. Mlakar, Mrs. A. Bradish, Mrs. M. Zakrajšek, Mrs. J. Kaplan, Mrs. F. Krašovec, Mrs. M. Klobuchar, Mrs. J. Logan, A. Božič, J. Berglez, A. Škerjanc, A. Staziški, Mrs. J. Godec, J. Meglen, Mrs. F. Krahelj, Mrs. F. Stark, U. Škofljance.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČISKA — Po \$200: N. N., San Francisco, Calif. — Po \$20: A. Wesall, K. Zabuč, Mrs. T. Relich. — Po \$10: Mrs. K. Starac, Mrs. T. Znidarski, A. Baščlj, A. Lokauc, U. Budič, M. Stariha, Mrs. F. Smerke, F. Kvaternik, Miss L. Cauley, Mrs. E. Smolich, Mrs. A. Kaplan, Mrs. J. Kaplan, Mrs. A. Domitrovich, Mrs. M. Kozjan, Mrs. M. Klobuchar, Mrs. Kauchnik, G. Turek.

ZA SV. MASE — Po \$65: Rev. F. Schoringor. — Po \$30: P. H. Lamb. — Po \$25: Mrs. J. Tažak, J. Gregovič. — Po \$22: Mrs. F. Smerke. — Po \$15: A. Jexa. — Po \$16: M. Jansel. — Po \$12: Mrs. R. Rosa. — Po \$10: Mrs. M. Gornik, Mrs. P. Serceš, Mrs. Canjar, R. Čič. — Po \$9: J. Radovičević. — Po \$7.50: M. Modrijan. — Po \$7: M. Starcevič, Mrs. M. Kofol, M. Pugel. — Po \$6: Mrs. M. Stergar, F. Kovačič, Mrs. Gerđovič, U. Budič, K. Zivalič. — Po \$5: Mrs. M. Cankar, R. Griac, Mrs. L. Kodrič Jr., Mrs. Veršboj, Mrs. C. Goloversi, M. Kolbezen, Mrs. Hočevar, Mrs. M. Bizjak, Mrs. J. A. Koran, Mrs. Sajnič, Mrs. Jelenich, J. Tacl, M. Peronič, H. Marn, A. Jeruč, M. Stiglitz, L. Kocjan, M. Klan, N. N., Mrs. F. Zimmerman, F. Bogovich, G. Kremer, M. Draz, Mrs. M. Klobuchar, M. Stark, A. Krepeno, R. Glazar, Mrs. M. Kremzar, M. Gornič. — Po \$4: M. Kosmач, Mrs. C. Grmovšek, Mrs. A. Knauss, R. Repar, M. Može, J. Derochin, P. Senica, J. Tenselič, A. Arko, V. Pogacnik, Mrs. F. Turk. — Po \$3: J. Patokar, Mrs. Bukovec, M. Lonarich, F. Kodrič, F. Muha, L. Panijan, R. Krall, Mrs. Stöbler, A. Baščlj, H. Kastigar, M. Kastelc, F. Kastigar, B. Evans, C. Mohar, F. Bolf, M. Krznarič, M. Kastigar, B. Evans, C. Mohar, F. Bolf, M. Krznarič, M. Kastigar, Mrs. Resman, Mr. T. Marolt, Mrs. T. Marolt, M. Florian, Mrs. Vidmar, Mrs. Mlaker, Sinv. 12 SZZ., Milwaukee, A. Širovca, A. Asič, A. Kinklar, J. Bartol, Mrs. A. Kočevar, H. Stiglitz, M. Mohorko, Mrs. F. Krahelj, M. Sivič, F. Cankar. — Po \$2: Mrs. Mo-

horko, L. Verbek, M. Cap, G. Pucel, M. Ajster, C. Smolič, J. Prapernik, F. Kernz, Mrs. Mesac, Mrs. Patajski, J. Krall, M. Sorič, K. Schuster, M. Ambrose, M. Stariha, Mrs. H. Možina, J. Korzen, Mrs. M. Čuh, J. Slana, J. Zupancič, Mrs. F. Snyder, Mrs. E. Smolich, Mrs. J. Kaplan, M. Stroll, Mrs. C. Fischer, N. N., Mrs. A. Stark, Mrs. M. Videtič, A. Debeljak, Mrs. J. Zemlan, Mr. J. Hočevar, Mr. Mrs. F. Shircel, Mr. Mrs. Shutte, P. Kokal, E. Botteeri, J. Nemanich, M. Hočevar, F. Pajk, A. Stepanich, B. Stepanich, T. Kodolja, L. Anziček, J. Schwab, M. Schwab, Mr. P. Majerle, M. Steblaj, C. Bokal, T. Dezelan, Spolar Druž., J. Schule, M. Bailey, E. McDonald, A. Olowaki, M. Volpe, F. Medle, V. Machek, M. Sodec, J. Muster, F. Less, M. Bildhauer, J. Bežonik, E. Gregar, F. Janczič, Mrs. Sek, M. Peronič, A. Kernz, M. Smedar, F. Vene, Mrs. Krall, J. Budan, M. Conway. — Po \$1.50: I. Bambich, Mrs. F. Anziček, F. Snidar, Mrs. T. Relich, M. Božič, J. Ogulin, J. Kastelic, Mrs. J. Sustarsich, J. Meglen. — Po \$1.25: Mrs. Filijek, Mrs. Hartel. — Po \$1: T. Gorsič, A. Strukelj, M. Martič, A. Miš, Golez Druž., P. Pral, Mrs. Gerđovich, F. Zadnik, A. Brate, M. Levce, M. Rehek, M. Kopac, A. Crahck, A. Korelc, M. Markezic, H. Meroš, V. Tomič, P. Schuster, M. Jerman, A. Skala, Mrs. J. Pucel, Mrs. H. Zora, M. Sivič, Mrs. M. Kotze, A. Debeljak, J. Maratič, J. Pintar, G. Muhic, Mrs. M. Zafetel, F. Rojc, K. Pozek, T. Kodežič, Mrs. Kauchnik, Mrs. M. Kunštek, Mrs. F. Stark, Mrs. M. Oblak, Mr. Mrs. Nasenbenny, Mr. Mrs. E. Slogar, Mr. Mrs. J. Slogar, M. Toloni, A. Gudaš, Mrs. Chernich, Mrs. S. Koler, Mrs. A. Dolenc, N. N., Ely, Minn., B. Omahne, A. Zadnik, M. Rapotec, Mrs. F. Kragel, T. Cvitkovič, H. Stampfel, Mrs. M. Fehne, Mrs. M. Koss, L. Kastelic, M. Kastelic, M. Komar, N. Mazar, J. Repush, M. Pripodnik, Kokalj Druž., M. Salatnik, R. Repar, L. Wamberger, A. Spolar, L. Staut, Mrs. Kerzianik, M. Meglich, F. Patelin, A. Drolc, J. Frazon, C. Kovačič, F. Jalovec, T. Pašich, M. Stark, J. Senica, T. Luskovič, A. Baznik, H. Stiglitz, T. Zagožen, F. Gorenc, M. Sedič, M. Selak, L. Judež.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$2.50: A. Gradinar. — Po \$15: Društvo sv. Reš. Telesa of St. Lawrence Parish. — Po \$5: Društvo sv. Imena of St. Lawrence Parish, Rev. J. Slapnik, Rev. J. J. Oman. — Po \$2: Društvo sv. Alojzija of St. Lawrence Parish, Društvo sv. Lovrenca KSKJ, Društvo sv. Josefa KSKJ.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, presv. Srcu Marijinemu in Mariji Pomagaj za pridobljene milosti!

R. Krall, M. Čokado, J. Kerzič, M. Cankar, A. Zadnik, Mrs. F. Snyder, M. Pavček.

"Lemontski odmevi" v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.